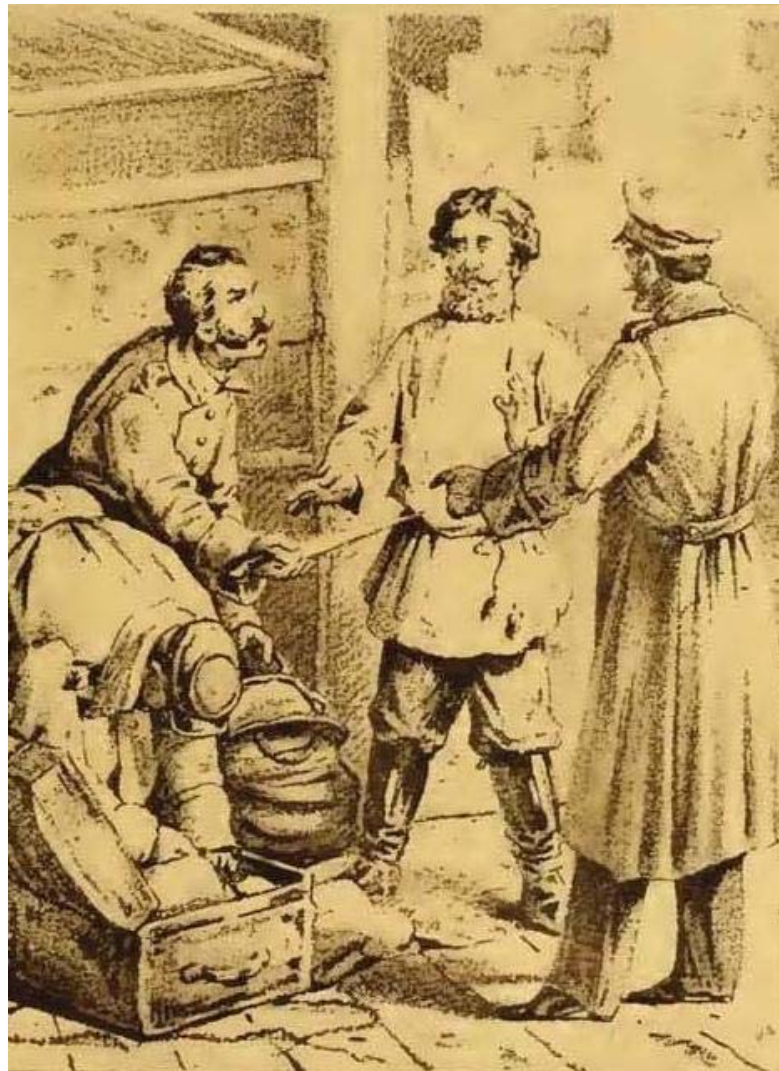

Twalf Jeschichte von Tolstoi

Lew Tolstoi

Draft April 18, 2019

Lew Tolstoi

Twalf Jeschichte von Tolstoi

An electronic file will be available at www.plautdietsch-copre.ca.

Based on the short stories of Leo Tolstoy (1828-1920).

Acknowledgement: The provision of Plautdietsch language software by Adi Stoeckl is gratefully acknowledged.

Photo Credits:

Leo Tolstoy portrait:

https://www.history.com/.image/t_share/MTU3ODc4Njg0NTgyMjkwNzYx/image-placeholder-title.jpg

Cover and pages 3,6,10:

[http://public-](http://public-library.uk/dailyebook/The%20complete%20works%20of%20Count%20Tolstoy%20(1904)%20Volume%2012.pdf)

[library.uk/dailyebook/The%20complete%20works%20of%20Count%20Tolstoy%20\(1904\)%20Volume%2012.pdf](http://public-library.uk/dailyebook/The%20complete%20works%20of%20Count%20Tolstoy%20(1904)%20Volume%2012.pdf)

Translation to Plautdietsch of 'Zacharias orthography without the n':
D. E. Copre, 2019.

All rights reserved.
Ottawa, 2019.

Enhault

Väawuat	4
1. Gott sitt de Woarheit, oba wacht	5
2. Eene Funk tochjelote brent daut Hus	12
3. Wua Leew es, doa es Gott	23
4. Daut Beese lokt, oba daut Goode besteit	32
5. Kjliene Mejales sent kluaka aus oole Mana	34
6. Ilyas	36
7. Woo väl Launt brukt een Maun?	40
8. Korn soo groot aus een Heenaei	43
9. Daut Koffee Hus von Surat	45
10. Too dia	51
11. Esarhaddon, Kjeenich von Assieren	55
12. Dree Froage	60
Bibliografie	63

Väawuat

Lew Tolstoi

Lew Tolstoi wia eena von de jratste Schrefstalasch von aule Tiet enne gaunze Welt. Hee wort en Russlaunt 1828 en eene Odel Famielje jebuare. Aus een junga Maun wia Tolstoi een Offizia en de Rusche Armee enem Kjrimmkjrigh. Fa een gaunzet Joatieende haud hee een ruchtet Läwe. Lota bekjand hee selfst daut hee schuldich wia von aule Sorte Schaunde un Sinde, oppwool daut jeweenlich wia fa een Maun en sienem Aumt.

Aul aus een Offizia funk Tolstoi aun Schrefte to stale. Aus hee trigj no Moskau kaum worde siene ieeschte Bieekja erut jejäft. En siene vieeticha Joare schreef hee de twee groote Romaune *Kjrigh un Fräd* un *Anna Karenina*, dee am äwa de Welt berient

Twalf Jeschichte von Tolstoi

Buta de weltberient Romaune, schreef Tolstoi miere Kortjeschichte, väle vonne relijeese Oat. En de latste 150 Joare worde miere von dise äwasat un en Buak Form rutjejäft. Eene von dise Äwasatunge, *L. & A. Maude, Twenty-Three Stories of Tolstoy*, kaum en 1907 rut. Dit väaligjendet Buak, *Twalf Jeschichte von Tolstoi*, jeft eene Plautdietsch-Äwasatunk von 12 von de 23 Jeschichte. De Jeschichte jehiere to veschiedne Literatua Sorte, doarunja Kjinja un Volkj Jeschichte, Märche un Sittenlia. Korte Toopfotunge von jiede Jeschicht folcht.

Gott sitt de Woarheit, wacht oba - Een Maun woat wäajen een Vebräakje, daut hee nich begone haft, no Sibirjen vebaunt, un Joatieende lota bejäajent hee däm Rajchtschuldja vom Vebräakje. **Eene Funk tochjelote brent daut Hus** - Von eene kjliene Beleidjunk entwekjelt sikj een groota Striet, woont daut Läwe von Nobasch Famieljes un äa Darp vetilcht. **Wua Leew es, es Gott** - Een Maun, dee siene gaunze Famielje velist, haft een Läwe von Mootloosichkjeit bat am een Dach een Wajch jewäse woat, dee to perseenlichen Fräd fieet.

Daut Beese lokt, oba daut Goode besteit - Dit es eene Jeschicht, wua daut Goode äwa daut Beese jewent. **Kjliene Mejales sent kluaka aus oole Mana** - Twee kjliene Mejales habe eene Meenunk Veschiedenheit, daut sikj bat de Elre un Nobasch vebreet, oba de Kjliene leese äa Striet, wäarent de Oppjewosne doamet wiedagone. **Ilyas** - Dise

muake. Bieaun siene groote Romaune schreef Tolstoi eene Rieej kjlandre Kortjeschichte, Teeautastekja un fillisofische Schrefte.

En siene lotre Joare, erlāwd Tolstoi eene groote moralische Nootloagl, dee to eenem jeistlichen Oppwakje fieed. Hee wort sea besorcht äwa dän Senn vom Läwe un dän Toostaunt von siene Seel. Hee dreid sikj to de Rusch-Orthodox Kjoakj, funk doa kjeene Befrädjunk, un wort dan to een perseenlichen Jleewe jeleit. Sien Gloowe acht sikj aun de kjristliche Boajch Prädicht, de Wäaloosichkjeit, un de Leew fa dän Metmensch. Siene lotre Schrefte deende doatoo, sienen kjristlichen moralischen Gloowe to vemedle. Tolstoi storf 1920 kort no de Marxiste Rewoluzion.

Jeschicht wiest de Väadeel von de Deelnämasch, dee en eene Meista-Deena-Jemeenschoft bedeelicht sent.

Woo väl Launt brukt een Maun? - Een jiezicha Maun haft een Schans, een soo grooten Gruntstekj to aunschaufe, woont hee en eenem Dach runt gone kaun, un vesieekjt dise Jeläajenheit aum baste to benutze. **Korn soo groot aus een Heenaei** - Een besondret Dinkj, daut von Kjinja jefunge wort, woat toom Kjeenich vom Launt jebrocht, dee bie de Sieekj no sien Oppwies daut Erfolg vonne Jesalschoft en sienem Launt en Froag stalt.

Daut Koffe Hus von Surat - Miere Utlenda, von veschiedne Relijione, sette en eenem Koffehus un bedeelje sikj en eene Unjahoolunk, om dän woaren Gott vonne Welt fausttostale, un kjeena von an es enteischt von dän Entschluss daut errieekjt woat. **Too Dia** - Een Maun, dee en Monaco wäm omjebrocht haft, es äwarauscht von de Bejäwenheite von siene Veuadeelunk en dise Jeschicht, dee sikj opp de Froage von de Doodesstrof un daut Äwareenkome von Politikj Lied tweschen de Wirtschoft un Sittlia deelt. **Esarhaddon, Kjeenich von Assieren** - Een Maun, de rikjsichtloos siene Macht ensat om perseenliche Befrädjunk to erlange, woat en eene Loag jedwunge, en dee hee de Kwolle von siene Opfa erlāwe mott. **Dree Froage** - Om de Auntwieed opp drie drinjende Froage to finje, besieekjt een Kjeenich eenen Eensiedla opp eenem Boajch, wua am äwarauschende Auntwieed jejäft woare.

Gott sitt de Woarheit, oba wacht

En de Staut Wladimir wond een junga Koopmaun Nomes Iwan Dmitritch Aksionov. Hee haud twee Jeschafte un sien ieejnet Hus.

Aksionov wia een schmocka, blonda, kruzhelja Kjieedel, voll Spos un sea freelich. Aus junga Maun wia hee to drinkje jejäft worde un wort emma oppjeräacht, wan hee too väl jehaut haud, oba nodäm hee sikj befriet haud, gauf hee daut Drinkje opp, buta nu un dan.

Een Somma wull Aksionov to de Nischni-Utstalinj gone, un aus hee sikj von siene Famielje Aufscheed, säd siene Fru to am, "Iwan Dmitritch, fang vondoag nich aun; ekj haud eenen schljachten Droom von die."

Aksionov lacht un säd, "Du hast Angst, daut ekj, wan ekj to de Utstalinj go, eenen Spaziareis moake woa."

Siene Fru auntuwad, "Ekj weet nich, wuarom ekj Angst hab; ekj weet bloos, daut ekj eenen schlemmen Droom haud. Ekj hab jedreemt, du wiescht von de Staut trig jekome, un aus du diene Metz auf naumst, sach ekj, daut diene Hoa zimlich greiw wiere."

Aksionov lacht. "Daut es een jlekjlichet Tieekjen", säd hee. "Du wascht seene, daut ekj aul miene Woa vekjeepe, un eenje Jeschenkje von de Utstalinj trigj brinje woa."

Soo muak hee Aufscheet von siene Famielje un fua doavon.

Aus hee opp haulwen Wajch jereist wia, troff hee eenen Koopmaun, dän hee kjand, un see kjeeme em selwjen Nachtkwatia toonachst. See drunke Tee toop un jinje dan en aunjrensende Stowe to Bad.

Daut wia nich Aksionov siene Aunjewanheit lang to schlope, un, wiels hee em kjeelen reise wull, jinkj hee ver däm Morje greiwe sienen Foara opptowakje un foddad am, de Pieed aunspaune.

Dan jinkj hee äwa toom Wieet (dee hinje en een Huskje wond), betold siene Rääkjnunk un sad siene Reis wieda.

Aus hee onjefää fiefontwintich Miel trigjjelajcht haud, hilt hee aun, om de Pieed to foodre. Aksionov vereiwd sikj een Stootskje em Derchgank vom Gausthus. Dan jinkj hee opp de Väaleew erut un befool eenem Samawoa, oppjehett to woare, hold siene Jittoa rut un funk aun to späle.

Plazlich fua een Troika met een Kjlinja un eenem Beaumten vää, jefolcht von twee Soldote. Hee kaum no Aksionov un funk am aun to Froage, wää hee wia un von wua hee kaum. Aksionov auntuwad am voll un säd, "Welst du kjeenen Tee met mie drinkje?" Oba de Beaumta befruach am wieda. "Woo wia daut? Wua hast du latste Nacht vebrocht? Wiescht du auleen ooda met eenem Koopmaun? Hast Vondoag Morje dän andren Hendla jeseene? Wuarom hast du daut Gausthus ver Morje Schemma velote?"

Aksionov wundad sikj, wuarom hee all dise Froage jestalt wort, oba hee beschreef aules waut passieet wia, un säd dan noch doatoo, "Wuarom frajchst du mie, aus wan ekj een Deef ooda een Reiba sie? Ekj reis opp eene Utstalinj, un doa besteit kjeene Needichkjeit, mie to befroage."

Dan säd de Beaumta, dee de Soldote aunroopt, "Ekj sie de Polizei

Beaumta von dit Distrikjt, un ekj froag die, wiels de Koopmaun, met däm du de latste Nacht vebrocht hast, wort met eene Hauls Schnett jefunge. Wie motte diene Sache derchsieekje."

See jinje em Hus enenn. De Soldote un de Polizist naume Aksionov sien Jepak un sochte daut derch. Plazlich trock de Polizist een Massa von eene Tausch rut un roopt, "Wäm sien Massa es dit?"

Aksionov kijkt han un aus hee een Bloot beschmädet Massa von siene Tausch sach, veschrock hee.

"Woo kjemt et, daut sikj opp disem Massa Bloot finjt?"

Aksionov vesocht to auntwuade, kunn oba kaum een Wuat rut kjree un stomad bloos, "Ekj, weet nich, nich mient." Dan säd de Polizist, "Vondoag Morje wort de Koopmaun met eenem Hauls Schnett em Bad jefunge. Du best de eensje Persoon, dee daut haud doone kjenne. Daut Hus wia von benne tojeschlote, un kjeen aundra wia doa. Hia es dit Massa, von Bloot beschmäat, en diene Tausch un dien Jesecht un diene Oat verode die! Saj mie, woo du am doot jemoakt hast un woo väl Jelt du jestole hast?"

Aksionov schwua, hee haud daut nich jedone; daut hee dän Koopmaun nich jeseene haud, nodäm see toop Tee jedrunke haude; hee haud kjeen Jelt buta achtdusent Rubbel un daut Massa jehieed am nich. Oba siene Stemm wia schwak, sien Jesecht bleiw un hee zettad ver Angst, aus wia hee schuldich.

De Polizist befool de Soldote, Aksionov mettobrinje un en dän Woage to laje. Aus see siene Feet toopjebunge un am em Woage

jeschmäte haude, bekjriezt Aksionov sikj un hield. Sien Jelt un siene Woare worde am aufjenome, un hee wort no de näakjste Staut jeschekjt un doa enjestopt. En Wladimir worde Froage betrafs sien Wäsent jestalt. De Kooplied un aundre Enwonasch von dise Staut säde, hee haud ea jedrunke un siene Tiet veschwent, oba hee wia een gooda Maun. Dan kaum de Prozass, hee wort aunjekloacht, eenen Koopmaun aus Ryazan aufjemort un am twintich dusent Rubbel jestole habe.

Wäm sien Massa es dit?

Siene Fru wia vetwiewelt un wist nich, waut see jleewe sull. Äare Kjinja wiere aule gaunz kjlien; eena wia een Bäbe aun äare Brost. See naum dee aule met un jinkj en de Staut, en dee sikj äa Maun em Jefenkjniss befunk. Aunfanks darf see am nich seene; oba no väl prachre kjrieech see de Erlaubnis am em Jefenkjniss to

besieekje. Aus see äaren Maun en Jefenkjnis Kjeleeda un en Kjäde sach, met Deef un Vebräakjasch toojestopt, foll see han un kaum lange Tiet nich to Besennunk. Dan trock see äare Kjinja to sikj un sad sikj dicht bie äa Maun han. See vetald am von to Hus un fruach, waut met am passieet wia. Hee vetald äa aules un see fruach, "Waut kjenn wie nu doone?"

"Wie motte dän Zaaren froage, eenen Onschuldichen nich omkome lote."

Siene Fru leet am weete, daut see eene Aunfroag aun dän Zaaren jeschekjt haud, daut oba nich aunjenome wia. Aksionov auntuwad nich, sonda kjikjt bloos doljeschloage ut.

Dan säd siene Fru, "Daut wia nich aundasch, von waut ekj dreemd, daut diene Hoa greiw jeworde wiere. Kaunst die noch denkje?" See fua met de Finjasch derch äare Hoa un säd, "Leefsta Vanya, saj diene Fru de Woarheit; hast du daut nich jedone?"

"Aulsoo hast du mie uk en Vedocht!" säd Aksionov, un hee vestuak sien Jesecht en siene Henj un funk aun to hiele. Dan kaum een Soldot, an to saje, daut de Fru un de Kjinja gone muste; un Aksionov neem Aufscheet toom latsten Mol von siene Famielje.

Aus see fuat wiere, erinnad Aksionov sikj aun daut Jesajcht, un aus hee doaraun docht, daut uk siene Fru am vedocht haud, säd hee to sikj selfst, "Daut schient, daut bloos Gott de Woarheit seene kaun; von am auleen kaun eena Jnod kjrie."

Un Aksionov schreef kjeene Aunfroage mea; hee gauf aule Hopninj opp un bäd bloos to Gott.

Aksionov wort to de Priejel Strof veuadeelt un en de Miene jeschekjt. Aulsoo wort hee utjepitscht, un aus de Wunde doavon veuasoakt jeheelt wiere, wort hee met aundre Jefangne no Sibirjen jeschekjt.

Sasuntwintich Joa lang wond Aksionov aus Jefangna en Sibirjen. Siene Hoa worde schneewitt, un sien Boat wort lang, denn un greiw. Aul siene Freid veschwunk; hee wort kromm; hee jinkj langsam, spruak mau selden un lacht nie, oba hee bäd foaken.

Em Jefenkjnis lieed Aksionov Steewle häatostale un vedeend een beskje Jelt, met däm hee 'Daut Läwe von de Heilje' koft. Hee laus dit Buak, aus et em Jefenkjnis dach jenuach wia. Aum Sindach laus hee en de Jefenkjnis Kjoakj de Lekzione un sunk em Kua, wiels siene Stemm noch emma goot wia.

De Jefenkjnis Beaumte jleichte Aksionov wäajen siene Saunftmoot, un siene Metjefangne haude Respakjt fa am, see nande am 'Groosvoda' un 'De Heilicha'. Wan see bie de Jefenkjnis Beaumte eene Aunfroag moake wulle, muake see Aksionov emma to äarem Veträda, un wan daut tweschen dän Jefangne Striedarie gauf, kjeeme see to am, om de Sache en Ordunk to brinje un de Aunjeläajenheit to räajle.

Kjeene Norecht kjeem to Aksionov von Tus un hee wist nich eenmol, aus siene Fru un siene Kjinja noch läwde.

Eenen Dach kaum eene niee Grupp von Jefangne em Jefenkjnis. Aum Owent vesaumelde sikj de oole Jefangne om de niee un fruage an, von woone Städe ooda Darpa see staumde un wuafäa see veuadeelt wiere. Met de aundre sad sikj

Aksionov biesied de Nielinja han, un horcht met doljeschloagne Wies daut Vetal.

Eena von de niee Jefangne, een groota, stoakja Maun von zastich Joare, met eenem dicht jeschnäden greiwen Boat, vetald dän aundren, wuarom hee Faustjenome worde wia.

"Nu, Frind", säd hee, "ekj hab bloos een Pieet metjenome, daut aun eenen Schläde jebunge wia, un ekj wort faustjenome un wäajen Stälarie aunjekloacht. Ekj säd, ekj haud daut bloos jenome, om schwinda no Hus to kome, un haud daut dan gone jelote; butadäm wia de Foara een perseenlicha Frint von mie. Aulsoo säd ekj, "Aul goot". "Nä", säde see, "See hab daut jestole." Oba wie un woo ekj daut jestole hab, kunne see nich saje. Ekj hab eenmol werkjlich waut faulsch jemoakt un sull ieejentlich aul ver lange Tiet verhää jekome sult, oba to dise Tiet wort ekj nich erut jefunge. Nu wort ekj fa nuscht hiahää jeschekjt. Eh, oba daut sent Lieeje, dee ekj Junt saj, ekj wia aul eenmol en Sibirjen, oba ekj sie nich lang jebläwe."

"Von wua kome See hää?" fruach irjentwää.

"Von Wladimir. Miene Famielje es ut dise Staut. Ekj heet Makar un see nane mie uk Semyonich."

Aksionov hoof dän Kopp un säd, "Saj mol, Semyonich, weets du waut von de Kooplied Aksionov von Wladimir? Läwe see noch?"

"Aus ekj dee kjan? Natieedlich kjan ekj dee. De Aksionovs sent rikj, oppwool äa Voda en Sibirjen es, een Sinda aus wie, soo aus daut schient! Woo es et met Junt, Groospape, woo kjeeme See hiahan?"

Aksionov räd nich jieren von sienem Onjlekj. Hee ständ bloos un säd, "Fa miene Sinde sie ekj seit sasuntwintich Joare em Jefenkjniss."

"Waut fa Sinde?" fruach Makar Semyonich.

Oba Aksionov säd bloos, "Nu, ekj mott daut vedeent habel!" Hee haud nich mea jesajcht, oba siene Kommarode vetalden dän Nielinkj, woo Aksionov no Sibirjen kaum; woo irjentwää eenen Koopmaun omjebrocht haud un daut Massa unja Aksionov siene Sache jestekjt haud, un Aksionov Onrajcht veuadeelt worde wia.

Aus Makar Semyonich daut hieed, kjikjt hee Aksionov aun, schluach opp siene Kjnee un roopt, "Nu, daut es wundaboa! Werkjlich wundaboa! Oba woo oolt sent See jeworde, Groospape!"

De andre fruage am, wuarom hee soo äwarauscht wia un wua hee Aksionov verhää jeseene haud. Oba Makar Semyonich auntuwad nich. Hee säd bloos, "Daut es wundaboa, daut wie ons hia trafe, Junges!"

Dise Wieed leete Aksionov sikj wundre, aus dis Maun wist, wää dän Koopmaun omjebrocht haud. Soo säd hee, "Veleicht, Semyonich, habe See von dise Sach jehieet ooda habe See mie veleicht aul eenmol jeseene?"

"Woo kunn ekj halpe daut to hier? De Welt es volla Jeräd. Oba daut es lang hää un ekj hab vejäte, waut ekj jehieet hab."

"Veleicht habe See jehieet, wää dän Koopmaun omjebrocht haft?" fruach Aksionov.

Makar Semyonich lacht un auntuwad, "Daut mott deejanja jewast senne, en wäm siene Tausch daut Massa jefunge wort. Wan

irjentwää aundra daut Massa doa vestoake haft, 'hee es kjeen Deef, bat hee jejräpe woat', soo aus daut Sprechwuat sajcht. Woo kunn irjentwää een Massa en June Tausch stekje, wäarent daut unja Jun Kopp wia? Daut haud Junt sechalich oppjewakjt."

Aus Aksionov dise Wieed hieed, wia hee sikj secha, daut dit de Maun wia, dee dän Koopmaun omjebrocht haud. Hee stunt opp un jinkj wajch. De gaunze Nacht lach Aksionov waka. Hee feeld sikj schrakjlich Onjlekjlich un aule mäajliche Bilda stieeje en sienem Kopp opp. Doa wia daut Bilt von siene Fru, waut see säd, aus hee sikj von äa Aufscheet neem, om to de Utstalinj to foare. Hee sach äa, aus auf see aunwäsent wia; äa Jesecht un äare Uage hoowe sikj ver am opp; hee hieed äa räde un lache. Dan kijkt hee siene Kjinja too, aus soo see dan mol wiere, rajcht kjlien, eena met eenem kjlienen Mauntel, eena aun de Brost von siene Mutta. Un dan erinnad hee sikj aun sikj selfst, aus hee junk un freelich wia. Hee erinnad sikj, woo hee opp de Väaleew vom Gausthus, en däm hee faustjenome wort, Jittoa späld un woo frie von Sorje hee wia. En Jedanke bekijkt hee dän Uat, wua hee utjepitscht wort, dän Henkja un de Lied, dee erom stunde; de Kjäde, de Jefangne, aule sasuntwintich Joa von sien Jefenkjnis Läwe un sien tiedjen Ella. De Jedanke doaraun muake am soo Älent, daut hee reed wia, sikj omtobrinje.

"Un daut es aules dis Beesewicht sien Woakj!" docht Aksionov. Un sien Oaja wia jaaen Makar Semyonich soo groot, daut hee sikj no Rach bangd, selfst wan hee selfst doafää to Grunt

gone sull. Hee hilt de gaunze Nacht Jebäd, kunn oba kjeene Ru finje. Däm gaunzen Dach jinkj hee nich dicht bie Makar Semyonich un kijkt am uk nich aun. Vieetieen Doag vejinje opp dise Wies. Aksionov kunn nachts nich schlope un wia soo Älent, daut hee nich wist, waut hee doone sull.

Eene Nacht, aus hee derch daut Jefenkjnis jinkj, wort hee von waut leed en, daut rut rold von unja eenem von de Jestale, en dän de Jefangne schleepe. Hee bleef stone, om to seene, waut daut wia. Plazlich kroop Makar Semyonich von unja däm Jestal vää un kijkt met veschroknem Jesecht to Aksionov enopp. Aksionov vesocht to gone, one am auntokjikke, oba Makar foot no siene Haunt un säd am, hee haud een Loch unja de Waunt jegroft. De leed scheffeld hee en siene huage Steewle enenn un jiedren Dach opp de Gaus muak hee dee ladich aus de Jefangne to äare Oabeit jedräwe worde.

"Du blifst ruich, oola Maun, un du saust uk rut. Wan du plaupascht, woare see mie daut Läwe utpitsche, oba ekj wudd die toiescht ombrinje."

Aksionov zettad fa Wutt, aus hee sienem Fient sach. Hee trock siene Haunt wajch un säd, "Ekj hab kjeenen Wensch to fliee, un du brukst mie nich ombrinje; Du hast mie ver lange Tiet omjebrocht. Om an daut to saje, ekj kaun daut doone ooda nich, soo aus Gott daut entscheide woat."

Aum näakjsten Dach, aus de Jefangne to Oabeit jefieet worde, wort eena von de Soldote daut en, daut dee eene ooda aundra Jefangna waut leed ut siene Steewle utschedd. Daut Jefenkjnis wort derchjesocht un

de Schuldje jefunge. De Gowernia kaum un befruch aule Jefangne, om erut to finje, waa daut Loch jegroft haud. See aule bestrade jiedret Weete doarawa. Deejanje, dee daut wiste, wudde Makar Semyonich nich verode, wiels see wiste, daut hee meist to Doot jepriejelt woare wudd.

Schlieslich dreid sikj de Gowernia to Aksionov, von dam hee wist, daut hee een jerajhta Maun wia, un sad, "Du best een opprechtja oola Maun; saj mie ver Gott, waa daut Loch jegroft haft?"

Makar Semyonich stunt doa, aus opp hee goanich besorcht wia, kijkt dan Gowernia aun un nich eenmol Aksionov. Aksionov siene Leppe un Henj zettade, un hee kunn lange Tiet kjeen Wuat saje. Hee docht, "Wuarom sull ekj dam schitze, dee mien Lawe vedoaft haft? Lot am fa daut betole, waut ekj liede must. Oba wan ekj daut saj, woare see woarschienlich daut Lawe ut am priejle, un daut kunn senne, daut hee doafaa oschuldich es. Un schlieslich wudd daut fa mie waut Goodet doone?"

"Na, oola Maun", wadahold de Gowernia, "saj mie de Woarheit, waa haft unja de Mua jegroft?"

Aksionov kijkt kort opp Makar Semyonich un sad, "Ekj kaun nich saje, June Iea. Daut es nich Gottes Welle, daut ekj daut vetale saul. Doone See, waut See welle met mie; ekj sie en aare Haunt."

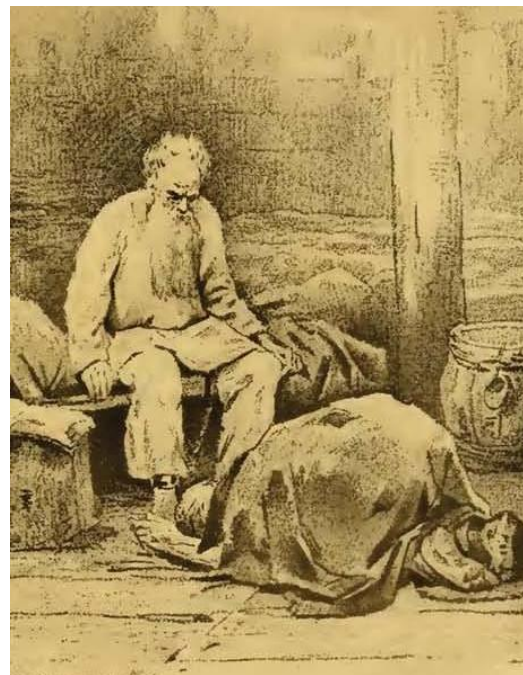
Soo sea de Gowernia daut uk vesocht, sad Aksionov nuscht mea, un soo must de Sach velote woare. En dise Nacht, aus Aksionov opp sien Bad lach un jrod aunfunk to schlope, kaum irjentwaa ruich un sad sikj opp

sien Bad. Aksionov zield derch de Dunkelheit un erkjand Makar.

"Waut welst du mea von mie?" fruach Aksionov. "Wuarom best du hiahaa jekome?"

Makar Semyonich bleef stell. Aulsoo sad sikj Aksionov opp un sad, "Waut welst du? Go wajch ooda ekj woa dam Wajchta roope!"

Makar Semyonich kijkt dam Aksionov aun un fuscheld, "Iwan Dmitritch, vezei mie!"

Iwan Dmitritch, vezei mie!

"Wuarom?" fruach Aksionov.

"Ekj hab dan Koopmaun omjebrocht un daut Massa unja diene Sache vestoake. Ekj wull die uk ombrinje, oba ekj hab Bute een Jereisch jehieet, un soo hab ekj daut Massa en diene Tausch vestoake un sie utem Fensta jeflicht."

Aksionov bleef stell un wist nich, waut hee saje sull. Makar Semyonich jlept vom Jestal un kjneed sikj opp de Flua. "Iwan Dmitritch", sad hee, "vejfeff mie, om Gottes Leew, vejfeff

mie! Ekj woa jestone, daut ekj dän Koopmaun omjebrocht hab, un du woascht frijelote woare, soo daut du no Hus gone kaust."

"Daut es leicht fa die to saje", säd Aksionov, "oba ekj hab dise 26 Joare fa die jeläde. Wuahan kunn ekj nu gone? Miene Fru es doot, un miene Kjinja habe mie vejäte. Ekj hab noanich wua to gone."

Makar Semyonich stunt nich opp, sonda schluach met däm Kopp opp de Flua. "Iwan Dmitritch, vezei mie!" hield hee. "Aus dee mie prijelde, wia daut nich soo schwoa to liede, aus daut es, die nu to seene. Oba du

hautst Metleet met mie un sätst daut nich." Un hee funk aun to schlukse.

Aus Aksionov am schlukse hieed, funk hee uk aun to hiele. "Gott woat die vejäwe!" säd hee. "Veleicht sie ekj hundatmol schljachta aus du." Un bie dise Wieed wort sien Hoat dach un daut Bange fa de Heimat veleet am. Hee haud kjeene Lost mea, daut Jefenkjnis to velote, sonda hopt daut siene latste Stund kome wudd.

Oppwool Aksionov am daut nich jefoddat haud, bekjand Makar Semyonich siene Schult. Oba aus de Befäl fa Aksionov siene Frielotunk kaum, wia hee aul doot.

Eene Funk tochtjelote brent daut Hus

En eenen Darp wond eenst een Bua Nomes Iwan Stcherbakof. Hee läwd jemietlich, wia em basten Ella, de baste Oabeida em Darp un haud dree Säns, dee aule oabeide kunne. De elsta wia befriet, de tweeda fried sikj, un de dredde wia een groota Kjieedel, dee sikj om de Pieed kjemre kunn un aul to plieeje aunfunk. Iwan siene Fru wia eene fäiche un spoasome Fru, un see haude daut Jlekj, eene ruiche, hoat oabeidende Schwia Dochta to habe. Daut gauf nuscht, waut Iwan un siene Famielje doaraun hindad, jlekjlich to läwe. See haude bloos eenen kranken Mul to Foodre; daut wia Iwan sien oola Voda, dee aun Austma litt un seit säwen Joare opp däm Tieejel Owe krank lach. Iwan haud aules, waut hee brukt, dree Pieed un een Falm, eene Koo met Kaulf un feftieen Schop. De Frues muake de gaunze Kjeledunk fa de Famielje, buta opp de Felda holpe see uk, un de Mana beoabeide daut Launt. See haude emma jenuach Jeträajd, om äwa de näakjste Arnt eruttostone, un see vekofte jenuach Howa, om de Takse to betole un äare aundre Needichkjeite to erfelle. Iwan un siene Kjinja haude aulsoo gaunz maklich Läwe kjenne, wan nich tweschen am un sienem Noba, Limping Gabriel, däm Sän von Gordey Iwanof, eene Jejacht jewast wia.

Soolang de oola Gordey noch wond un Iwan sien Voda noch em Staunt wia, daut Hushault to fiere, läwde de Buares aus Nobasch. Wan de Frues von de Hiesa toofalich een Säw ooda eene Komm wulle ooda de Mana eenen Sak brukte ooda een Woage Raut twei jinkj un nich fuaz trajcht

jemoakt woare kunn, schekjte see en daut aundre Hus un holpe jiedrem aundren Nobaschoftlich. Wan een Kaulf en de Nobaschoft toom Noba kaum, wudde see et eefach vedriewe un bloos saje, "Lot et nich wada nenn. Ons Jeträajd licht doa." Un aun Dinja aus daut Tooschlute von de Schien un aundre Jebieda, daut Vestäakje von Jäajenstend ooda daut trigj biete wiere donmols noch niemols jedocht worde.

Daut wia en de Tiet vonne Vodasch. Aus de Säns aune Macht vonne Famieljes kaume, endad sikj aules.

Aules funk met eene Kjlienichkjeit aun.

Iwan siene Schwia Dochta haud eene Han, dee zimlich tiedich en de Joarestiet lajd, un see funk aun, Eia fa Oostre to saumle. Jiedren Dach jinkj see nom Koare Schenn un funk een Ei enne Koare. Oba een Dach fluach de Han, woarschienlich von de Kjinja veenjst, äwa dän Tun em Nobahoff un läd äa Ei doa auf. De Fru horcht daut Koakle, säd oba to sikj selfst, "Ekj hab nu kjeene Tiet; ekj mott fa Sindach opprieme. Ekj hol daut Ei lota auf." Aum Owent jinkj see to däm Woage, funk doa oba kjeen Ei. See jinkj un fruach äare Schwiamutta un äaren Schwoaga, auf see daut Ei jenome haude. "Nä," see haude nich; oba äa jinjsta Schwoaga Taras säd, "Jun Bidy haft sien Ei em Nobahoff jelajcht. Doa koakeld see un fluach von doa äwa dän Tun trigj."

De Fru jinkj un sach de Han aun. Doa saut see met de aundre Väajel opp de Stang un schloot de Uage, om entoschlope. De Fru wenscht, see

haud de Han froage kjenne un eene Auntwuat von äa jekjräaje haud.

Dan jinkj see nom Noba, un Gabriel siene Mutta kjeem ut, om äa to trafe.

"Waut welst du, junge Fru?"

"O, Ooma, weetst du, miene Han es Vondoag Morje äwa jefloage. Haft see hia kjeen Ei jelajcht?"

"Wie habe niemols waut doavon jeseene. Däm Har sull Dank senne, onse ieejne Heena habe ver lange Tiet aunjefonge to laje. Wie saumle onse ieejne Eia un brucke kjeene aundre! Un wie sieekje nich no Eia oppe Häw von aundre Lied, Mejal!"

De junge Fru wia beleidicht un säd mea, aus see haud doone sull. Äa Noba auntwuat met Wutt, un de Frues funge sikj jääjensiedich aun to meshaundle. Iwan siene Fru, de Wota hole wull, kjeem jrod vebie un mischt sikj krakjt soo en. Gabriel siene Fru ield erut un funk aun de junge Fru väatoschmiete met Dinja, dee werkjlich passieet wiere, un met aundre Dinja, dee niemols passieet wiere. Dan funk een auljemeena Opprua aun, wua aule jlikj tiedich schrieen un vesochte, twee Wieeda jlikj tiedich erut to hole, un kjeene goot utjewälde Wieeda.

"Du best daut!" un "Du best daut!" un "Du best een Deef!" un "Du best eene Struns!" un "Du hungascht dienen oolen Schwiavoda to Doot!" un "Du best een Goot fa Nuscht!" un soo wieda.

"Un du hautst een Loch en daut Säw jemoakt, daut ekj die jeliyet haud, du zenkjaschet Wief! Un et es ons Joch, opp däm jie june Amasch droage. Jäw ons eefach ons Joch trigj!"

Dan pakte see daut Joch un poaschte daut Wota ut, jripste sikj de

Schal vom aundren un funge aun to kjamfe. Gabriel kjeem von daut Felt trigj un hilt aun, om siene Fru to biestone. Vom Hus ruzhd Iwan un siene Säns un mischte sikj met de aundre en. Iwan wia een stoakja Kjieedel, hee vestreid de gaunze Menj un trock eene Hauntvoll Hoa ut Gabriel sien Boat. De Lied kaume, om to seene, waut loos wia, un de Kjamfa worde met Mieej jetrant.

Soo funk aules an.

Gabriel wekjeld dee von sienem Boat jerätne Hoa en eene Zeitunk un jinkj nom Distrikjt Rajcht, om daut Jesaz äwa Iwan to kjree. "Ekj hab mie nich dän Boat wausse lote," säd hee, "fa Iwan, doamet hee däm erut trakjt!" Siene Fru jinkj to dän Noba un prold, see wudde Iwan veuadeele un no Sibirjen schekje lote. Un soo woss de Striet.

De oola Maun, von wua hee bowe oppem Owe lach, vesocht von Aunfank aun, see to Ru to brinje, oba see wulle nich toohiere. Hee säd to an, "Daut es eene daumelje Sach, no dee see sieekje, Kjinja, Striedichkjeit fa soone kjliene Aunjelääajenheit. Denkje see eefach no! Daut Gaunze funk met een Ei aun. De Kjinja habe daut veleicht jenome.

"Nu, waut es daut fa eene Sach? Wooväl kost dan een Ei? Gott schekjt jenuach fa aule! Aunjenome, äa Noba haft een onfrintlichet Wuat jesajcht. Sate see daut rajcht; wies ar, woo Maun eenen bäta sajcht! Wan daut een Kaumf jewast es, na, soone Dinja passiere. Wie sent aule Sinda, oba moak daut wada goot, un lot daut een Enj habe! Wan du dienen Oaja flääjst, woat et fa die selfst schlemma senne."

Oba daut jinjre Volkj wudd nich opp dän oolen Maun hiere. See dochte, siene Wieed wieren bloos sennloos. Iwan wudd sikj ver sienem Noba nich deemootichen.

"Ekj hab niemols sienen Boat jetrocke," säd hee. "Hee trock de Hoa selbst ut. Oba sien Sän haft aule Kjneep von mien Hamd jeräte. Kjijk die daut aun!"

Un Iwan jinkj uk to Jesaz. See worde vom Fräds Rechta un vom Distrikjt Rajcht ver Rajcht jestalt. Wäarent aul dit passieed, veschwunk de Stekjel von Gabriel sien Woage. Gabriel siene Fru beschulcht Iwan sien Sän, daut jenome to habe. See säd, "Wie habe jeseene, woo hee en de Nacht aun onsem Fensta vebie no de Koare jinkj; un een Noba sajcht, hee haft am em Bea Stua jeseene un däm Vepajchta dän Stekjel aungebode."

Aulsoo jinje see doaräwa nom Jesaz. Un Tus vejinkj kjeen Dach one Striet ooda Kaumf. Uk de Kjinja mesbrukte sikj jaajen siedich, nodäm see von äare Elre jelleet haude; un aus sikj de Frues toofalich aum Fluss Eewa troffe, wua see de Kjeleda speelde, rinjde äare Oarme nich soo sea, aus äare Tunge jnerde.

Toieescht beleidichte de Buares sikj bloos enaunda; oba doano funge see werkjlich aun, aules to jriipse, waut praktisch wia, un de Kjinja foljde äarem Biespel. Daut Läwe wort fa an emma schwiericha. Iwan Stcherbakof un Limping Gabriel vekloagde sikj jaajensiedich en de Darp Vesaumlunk, biem Distrikjt Rajcht un ver däm Fräds Rechta, bat aule Rechta see saut haude. Nu haft Gabriel Iwan to eene Jelt Strof veuadeelt ooda enjespoat; dan deed

Iwan soo väl met Gabriel; un je mea see sikj jaajensiedich spieejde, desto wuttenda worde see; aus Hunj, dee sikj jaajensiedich aunjriepe un emma wuttenda woare, je lenja see kjamfe. Du schleist eenen Hunt von hinje un hee jleeft, daut de aundra Hunt am bitt, un woat noch groffa. Aulsoo met dise Buasch, see jinje ver Rajcht, un de eene ooda aundre von an wort to eene Jelt Strof veuadeelt ooda enjespoat, oba daut muak an emma Wuttenda opp enaunda.

"Wachte see een bät," säde see, "und ekj moak an doafäa betole." Un soo jinkj et sas Joare wieda. Bloos de oola Maun, dee bowe opp däm Owe lach, säd an emma wieda, "Kjinja, waut moakt jie? Hiee opp, aul daut trigjtotole. Hoole see sikj aun june Oabeit, un moake see kjeene Boosheit. Daut woat fa junt bätä senne. Je mea jie Boosheit droage, desto schlemma woat et senne."

Oba see wudde nich opp am hiere.

Em säwenden Joa bie eene Kjast, schämnd Iwan siene Schwia Dochta Gabriel endäm see am veschuldicht, biem Pieed Stäle erwischt worde to senne. Gabriel wia bedrunke un kunn sienen Oaja nich unjadrekje. Hee gauf de Fru eenen soonen Klaups, daut see eene Wääkj lang oppjelajcht wort; un see wia to de Tiet schwanga. Iwan wia voll von Freid. Hee jinkj nom Rechta, om eene Kloag enrieekje.

"Nu woa ekj mienen Noba looswoare! Hee woat de Haft hia nich entkome, ooda woat no Sibirjen vebaunt woare," säd hee. Iwan sien Wensch wort oba nich erfelt. De Rechta wees dän Faul auf. De Fru wort unjasocht, oba see wia aul unjawääjes un wees kjeen Tieekjen

von Velazunk. Dan jinkj Iwan toom Fräd Jerecht, oba doa beweese see däm Faul aum Distrikjt Jerecht. Iwan bemieejd sikj sea. Hee brocht dän Schriewa un dän Eltesta vom Distrikjt Jerecht eenen Lieta Schnaups un dan sull Gabriel vepriejelt woare. De Strof wort Gabriel vom Sach Oabeida vääjeläst, "Daut Jerecht veordnet, daut de Bua Gabriel Gordey biem Distrikjt Jerecht twintich Pitsch Heiwe met eene Birke Stang kjriee saul."

Uk Iwan horcht dän Sauz vääläse un kjikjt Gabriel aun, om to seene, woo hee daut aunnäme wudd. Gabriel wort blaus aus een Blaut, dreid sikj om un jinkj rut nom Gank. Iwan foljd am un wull no sien Pieet seene, un hee hieed Gabriel saje, "Sea goot! Hee woat mienen Rigje priejle lote; soo woat hee mie brenne lote; oba waut von am kaun schlemma aus daut brenne!"

Aus Iwan dise Wieed hieed, jinkj hee fuaz em Jerecht trigj un säd, "Rajchta Rechta! Hee dreift mien Hus en Braunt to sette! Hiee too, hee haft et en de Jääjenwuat von Zeije jesajcht!"

Gabriel wort trigj jeroopt. "Es daut woa, daut du daut jesajcht hast?"

"Ekj hab nuscht jesajcht. Priejel mie, doa du de Macht hast. Daut schient, daut ekj auleen leide mott un soogoa wan ekj daut Rajcht hab, wäarent hee doaf doone, waut hee well."

Gabriel wull noch waut saje, oba siene Leppe un Bake zettade un hee dreid sikj to de Waunt. Soogoa de Beaumte haude Angst von sien Jesecht. "Hee kaun sikj selfst ooda sienen Noba waut aungone," dochte see.

Dan säd de oola Rechta, "Kjikj mol hää, mien Maun; du sulst bäta veninflich senne un daut nohole. Wia daut rajcht von die, Frint Gabriel, eene schwangare Fru to schloage? Daut wia een Jlekj, daut et soo goot utjekome es, oba denkj doaraun, waut passieet haud kjenne! Wia et rajcht? Du sulst bäta bekjane un om Vezeiunk froage, un hee woat die vejäwe, un wie woare dän Sauz endre."

De Faul Oabeida hieed dise Wieed too un bemoakjt, "Daut es no Sazunk 117 nich mäajlich. Wäm eene Veenboarunk tweschen de Partie nich toostaunt jekome, dan irjent eene Entscheidunk dee vom Rechta utjesproake wort, mott utjefieet woare."

De Rechta horcht oba nich opp dän Faul Oabeida.

"Hool diene Tung stell, mien Frint," säd hee. "Daut ieeschte von aule Jesaze es, Gott to jehorche, dee de Fräd leeft." De Rechta funk nochmol aun, de Buares to awazeije, haud oba kjeen Erfolg. Gabriel wull nich opp am hiere.

"Ekj woa näakjstet Joa feftich senne," säd hee, "un hab eenen befrieden Sän, un ekj sie noch niemols en mienem Läwe utjepitscht worde, un nu haft mie de Iwan met de Pocke mie dootoo veuadeelt, utjepitscht to woare. Nu saul ekj am om Vejäwunk froage? Nä; ekj hab jenuach jeliet. Iwan woa ekj eenen Grunt jäwe, sikj aun mie to denkje!"

Wada zettad Gabriel siene Stem un hee kunn nich mea saje, dreid sikj oba om un jinkj erut.

Daut wiere säwen Miel vom Jerecht bat toom Darp, un daut wort lot, aus Iwan no Hus kaum. Hee spaund sien

Pieet auf, brocht et fa de Nacht em Staul un jinkj en de Bood. Kjeena wia doa. De Frues wiere aule jegone, om daut Vee no Hus to brinje, un de junge Kjieedels wiere noch nich vom Felt trigj jekjieet. Iwan jinkj nenn n sad sikj han un docht no. Hee erinnad sikj, woo Gabriel däm Sauz tojehieet haud un woo blaus hee jeworde wia un woo hee sikj to de Waunt jedreit haud. Iwan sien Hoat wort schwoa. Hee docht, woo hee sikj feele wudd, wan hee veuadeelt wort; un hee haud Metleet met Gabriel. Dan horcht hee sienen oolen Voda oppem Owe hooste un sach, woo hee sikj hansad, siene Been rauf leet un erauf klautad. De oola Maun schlapt sikj langsam to eenen Plauz un sad sikj dol. Hee wia zimlich meed von de Aunstrenjunk un hoost lang. Dan länd hee sikj aun dän Desch un säd, "Nu, wort hee veuadeelt?"

"Jo, to twintich Schloage met de Stange," auntuwad Iwan.

De oola Maun scheddad dän Kopp.

"Een schljachtet Jeschaft," säd hee. "Du deist faulsch, Iwan! O! Daut es sea schlemm. Nich fa am, sonda fa die selfst! Nu, see woare am priejle. Oba woat die daut goot doone?"

"Hee woat daut nich wada doone," säd Iwan.

"Waut moakt hee nich noch eenmol? Waut haft hee schlemma jedone aus du?"

"Nu, denkj aun dän Schode, dän hee mie aunjedone haft!" säd Iwan. "Hee haud meist de Fru von mien Sän omjebrocht, un nu dreift hee ons to vebrenne. Saul ekj am doafää danke?"

De oola Maun sefst un säd, "Du jeist derch de wiede Welt, Iwan, wäarent ekj aul de Joare oppem Owe

ligj. Du denkst, du sitst aules un ekj see nuscht. O, Jung! Du sitst daut nich. Boosheit moakt die blint. Aundre Sinde sent ver diene Uage, oba diene leejne sent hinja dien Rigje. 'Hee haft schljacht jehaundelt!' Waut to saje? Wan hee de eensja wia, de schljacht jehaundelt haud, woo kunn daut Striet jäwe? Es de Striet unja Mana jeemols von eenen auleen jemoakt? Striet es emma tweschen twee Du kaunst seene, woo schljacht hee es, oba sitst die selfst nich. Wan hee schljacht wia, oba du goot wiescht, wudd daut kjeen Striet jäwe. Wää trock sikj de Hoa ut von sien Boat? Wää haft sienen Heihupe vedorwe? Wää haft am verem Jerecht jebrocht? Trotdäm hast du aules opp am jelajcht!

"Du läfst selfst een schljachtet Läwe, daut es, waut faulsch es! Daut es nich soo, aus ekj ea jeläft hab, Jung, un soo hab ekj die nich jelleet. Es daut soo, woo sien oola Voda un ekj ea jeläft habe? Woo hab wie jeläft? Na, soo aus de Nobasch sulle! Wan am mol daut Mäl utjinkj, kaum eene von de Frues han, 'Onkel Troll, wie welle waut Mäl.' 'Gone See en de Schien, Schauz,' wudd ekj saje, 'Näme see met, waut see brucke.' Wan hee kjeenem haud, dee siene Pieed opp de Weid brinje kunn, 'Go du, Iwan,' wudd ekj saje, 'un kjemma die om siene Pieed.' Un wan mie irjentwaut fäld, wudd ekj to am gone. 'Onkel Gordey,' wudd ekj saje, 'Ekj well soo un soo!' 'Nemm daut Onkel Troll!'

"Soo wia et tweschen ons un wie haude eene leichte Tiet. Oba nu? De Soldot von latste Wääkj vetald ons vom Kaumf en Plevna. Daut jeft Kjrigh tweschen junt, daut schlemma

es aus en Plevna! Es daut een Läwe? Waut fa eene Sind es daut! Du best een Maun un Meista vom Hus; du woascht auntwuade motte. Waut unjarechst du de Frues un de Kjinja? Gnorre un biete? Latst haft dien Taraska, de Jreenschnowel de Nobasche Irena beschempt un dien Nome jeroopt; un siene Mutta horcht too un lacht. Es daut rajcht?

"Du woascht Auntwuat jäwe motte. Denkj aun diene Seel. Es daut aules soo, aus et senne sull? Du schmitst een Wuat opp mie un ekj jäw die twee trigj; du jefst mie eenen Klaups un ekj jäw die twee. Nä, Jung! Christus, aus hee opp de leed läwd, haft ons Domkjap waut gaunz aundret bieebrocht. Wan du een hoadet Wuat von jeemaunden kjrichst, bliew stell, un sien ieejnet Jewesse woat am aankloage. Daut haft ons Har ons jeliheet. Wan du eene Uaklaups kjrichst, drei däm de aundre Bak. 'Hia, schlo mie, wan daut es, waut ekj vedeent hab!' Un sien ieejnet Jewesse woat am trajcht wiese. Hee woat wieekj woare un opp die hiere. Soo haft hee ons jeliheet, nich Stolt to senne! Wuarom rätst du nich? Es daut nich soo, waut ekj saj?"

Iwan saut stomm un horcht bloos too.

De oola Maun hoost un funk nochmol aun, "Du jleefst, daut Christus ons faulsch jeliheet haft? Daut es aules to onsem Basten. Denkj du bloos aun dien irdischet Läwe. Jeit et junt bäta ooda schljachta, seit dise Plevna unja junt aunfunk? Äwalaj die eefach, waut du fa aul dise Rajchts Jeschafte utjejäft hast, waut daut han-un-hää Foare un dien Äte unjawääjes jekost haft! Waut fa feine

Junges diene Säns jeworde sent! See kjenne Läwe un goot metenaunda utkome; oba nu woare diene Meddel weinja nich jrata. Wuarom? Aules wääjen dise Dommheit; wääjen dien Stolt. Du sulst met diene Junges plieeje un daut Seie selfst doone; oba de Fient entfieet die nom Rechta gone. Daut Plieeje woat nich Rajchttietich jedone, un daut Seie kaun Mutta leed nich mea uthoole. Wuarom haft de Howa dit Joa vesajcht? Wan hautst du daut jeseit? Aus du von de Staut trigj kjeemst! Un waut hautst du jewonne? Eene Belaustunk fa diene ieejne Schulre. O, Jung, denkj du aun diene ieejne Aunjelääjenheite! Schauf met diene Junges oppem Felt un to Hus toop, un wan die wää beleidicht, vejeff am, aus Gott die daut jewenscht haft. Dan woat daut Läwe eefach un dien Hoat woat emma dach senne."

Iwan bleef stell.

"Iwan, mien Jung, hia du mol dien oolen Voda! Go du un spaun du dän Rootschemmel aun un foa du fuaz no de Rejierunk Offiz. Moak du de gaunze Sach doa to Enj; un Morje tiedich moak du et met Gabriel en Gottes Nome wada goot un lod du am fa dän Morjeschen Heljedach en dien Hus en. Moak du Tee reed, nemm du eene Buddel Wodka. Moak du to disem Beesen Jeschaft een Enj, doamet et en de Tookunft nich mea doatoo kome sull, un fodda du de Frues un Kjinja opp, dautselwje to doone."

Iwan sefst un docht, "Waut hee sajcht, es woa," un sien Hoat wort leichta. Bloos hee wist nich, woo hee de Dinja rajcht stale sull.

Oba wada funk de oola Maun aun, aus hee jeont haud, waut en Iwan siene Jedanke wia.

"Go, Iwan, lot es et nich! Lasch daut Fia, ea daut sikj utbreet, ooda et too lot es."

De oola Maun wull noch mea saje, oba ea hee dit doone kunn, kaume de Frues enenn un plaupade aus Heista. De Norecht, daut Gabriel to Priejel Strof veuadeelt wort, un siene Dreiw, daut Hus en Braunt to sate, haud see aul jekjrääje. See haude aules doaräwa jehieet un jeewe waut ieejnet naun un haude wada eenen Striet, opp de Weid met de Frues von Gabriel sien Hushault. See funge aun to vetale, woo Gabriel siene Schwia Dochta dreiwde eene niee Haundlunk auntofange. Gabriel haud de rajchte Sied vom Unjasieekjunk Rechta jekjrääje, dee nu de gaunze Aunjeläajenheit opp dän Kopp stale kunn. De School Meista wudd eene wiedre Pettischen äwa Iwan opp dän Zaar selfst schriewe. Un aules wia en de Pettischen enthoole, aules äwa de Stekjel un dän Jemies Goade. De Halft von Iwan sien Hoff wudd dan boolt bie an senne. Iwan hieed, waut see säde, un sien Hoat wort wada kolt, un hee gauf de Jedanke opp, met Gabriel Fräd to schlute.

Opp eenen Hoff jeft et emma väl fa dän Meista to doone. Iwan horcht nich opp, met de Frues to råde, sonda jinkj toom Draschplauz un en de Schien. Aus hee doa oppjeriimt haud, wia de Sonn unjajegone un de junge Kjieedels wiere vom Felt trigj jekjieet. See haude met twee Pieed daut Felt fa de Winta Kultua jeplieecht. Iwan troff see, befruch an äwa äare Oabeit, holp, aules aun sienen Plauz to brinje. Hee läd een

aufjeräten Pieet Kroage toom trajcht moake to Sied un wull eenje Stakja unja de Schien wajchlaje. Daut wia aul zimlich dunkel jeworde, un dit entscheid am dee doa to lote, wua see bat nom näakjsten Dach wiere. Dan gauf hee daut Vee äa Fooda, muak daut Puat op, leet de Pieed rut, dee Taras fa de Nacht opp de Weide näme sull, un schloot daut Puat wada un schloot et too.

"Nu," docht hee, "Woa ekj Owentkost äte gone un dan to Bad gone." Hee naum dan Pieet Kroage un beträd de Bood. To dise Tiet haud hee Gabriel vejäte un daut, waut sien oola Voda am jesajcht haud. Aus hee jrod dän Dää Jräp naum, om dän Derchgank to beträde, hieed hee jeemaunt sienen Noba opp de aundre Sied vom Tun met heesche Stemm veflieekje, "Wuavää nom Diewel es hee goot?" säd Gabriel. "Hee kaun bloos omjebrocht woare!" Bie dise Wieed erwacht wada Iwan siene ieeschtemma Bettanis jäajenäwa sienem Noba. Hee horcht to, wäärent Gabriel loamd, un aus hee aunhilt, jinkj Iwan en de Bood.

Doa wia een Licht benne; siene Schwia Dochta wia drock met Spenne, siene Fru muak daut OwentBroot reed, sien elsta Sän muak Reemes fa Boakj Schoo, sien tweeda saut met eenen Buak biem Desch un Taras bereed sikj doafää, de Pieed fa de Nacht oppe Weid to brinje. Aules en de Bood wudd maklich un dach jewast senne, oba fa disen Pestilens, een schljachta Noba!

Iwan staupt mesmootich en; hee schmeet de Kaut von de Benkj erauf un scheld de Frues doafää, daut see de Amasch aun de faulsche Städ jebrocht haude. Hee feeld sikj

mootloos un sad sikj diesta han, om dän Pieed Kroage trajcht to moake. Gabriel siene Wieed klinjelde emma wada en siene Uare, siene Dreiw ver däm Rechta un daut, un waut jee jrod met heesche Stem jeroopt haud, daut jeemaunt 'bloos doatoo paussent wia, omjebrocht to woare.'

Siene Fru gauf Taras sien OwentBroot, un nodäm hee daut jejäte haud, trock hee een oolet Schopsfal un eenen aundren Mauntel aun, bunk eene Binj om siene Taulj, naum waut Broot met un jinkj to de Pieed. Sien elsta Brooda wudd am Aufscheet näme, oba Iwan selfst stunt opp un jinkj opp de Veranda erut. Bute wia et zimlich dunkel jeworde, Wolkje haude sikj toopjetrocke, un de Wint haud toojenome. Iwan jinkj de Trap erauf, holp sienem Jung biem Aufstie, schoof daut Falm am hinjaraun un horcht to, wäarent Taras daut Darp delenjd reet un doa met aundre Junges opp äare Pieed kaum. Iwan wacht, bat see aule butrem Hiere wiere. Aus hee aum Puat stunt, kunn hee Gabriel siene Wieed nich ut däm Kopp kjrieeje, "Beacht mau, daut woat von junt waut schlemma brenne!"

"Hee es vetwieweld", docht Iwan. "Aules es drieech, un butadäm es et windich. Hee woat irjentwua hinje raufkome, waut aunstekje un loosfoare. Hee woat dän Uat vebrenne un frie flichte, de Heltablass! Nu, wan Maun am doobie erwische kunn, wudd hee nich derchbrenne!" Un de Jedanke stald sikj en am faust aun. Hee jinkj nich de Trap enopp, sonda jinkj opp de Gaus rut un om de Akj. "Ekj go

eefach om de Jebieda erom. Wäa kaun saje, waut hee well?"

Un Iwan staupt leise un jinkj derchem Puat. Sooboolt hee bat de Akj kjeem, kjikjt hee velenjst dän Tun, un am schien oppeenst eene Bewääjunk aun de jäajenäwa ligjende Akj to seene. Daut sach aus wan jeemaunt erut jekome un wada veschwunge wia. Iwan hilt opp, un bleef leise stone, horcht too un kjikjt. Aules wia still; bloos de Bläda von de Weide Beem flautade em Wint un de Stroo Haulms vom Dak ruschelde. Toieescht schiend et stock dunkel to senne, oba aus sikj siene Uage aun de Dunkelheit jewant wiere, kunn hee de Akj un eenen Pluach, dee doa lach, un de Trube vom Dak seene. Hee kjikjt eene Stootskje rom, sach oba kjeenem.

"Ekj näm aun, daut wia een Fäla", docht Iwan. "Oba ekj woa troztdäm rutgone," un Iwan jinkj heemlich delenjd de Schenn entlank. Iwan staupt soo leise en siene Boakj Schoo, daut hee siene ieejne Schräd nich hieed. Aus hee to de hinjaschte Akj kjeem, schiend waut dicht biem Pluach opp to dache un wada to veschwinje. Iwan feeld sikj, aus wan hee em Hoat jetroffe wia; hee bleef stone. Kaum wia hee stell jestone, aus aun de biejliske Städ waut dacha oppflaumd un hee dietlich eenen Maun met eene Metz opp däm Kopp seene kunn, dee sien Rigje to am jedreit haud. Een Hupe Stroo stuak en siene Haunt. Iwan sien Hoat flautad en am aus een Voagel. Hee spaund jiede Narf aun un jinkj verwoaz met groote Schräd, kaum späad hee siene Been. "O," docht Iwan, "nu kaun hee nich mea fliee.

Ekj woa am en fresche Dot äwarausche!"

Iwan wia noch eene Strakj wiet auf, aus hee oppeenst een dachet Licht sach, oba nich aun de biejjlikje Städ aus ea, un kjeene kjliene Flaum. De Stroodak wia bie de Trubb oppjeflaumt, de Flaume rieekjte bat nom Dak, un Gabriel siene gaunze Figua wia dietlich to seene.

Aus eene Faulkje, dee opp eene Leewoakj erauf felt, stormd Iwan opp Limping Gabriel opptoo. 'Nu woa ekj am habe; hee woat mie nich entkome!' docht Iwan. Oba Gabriel haud woll siene Schräd jehieet, un aus Iwan sikj om kjikjt, rand Gabriel aus een Hos aun de Schien vebie.

"Du woascht nich fliee!" roopt Iwan un rand am no.

Jrod aus Iwan am aunjriepe wull, jinkj Gabriel am utem Stich; oba Iwan jelunk et, dän Rock von Gabriel sien Mauntel to fange. Daut reet loos un Iwan foll han. Hee erhild sikj un roopt, "Help! Jriep am! Deef! Mort!" Hee rand wada wieda. Entweschen wia Gabriel bat siene ieejne Dää jekome. Doa äwahold Iwan am un wull am jrod jriepe, aus eenen Odem schwoara Schlach opp Iwan troff, aus haud een Steen sien Stiern jetroffe un am bedieselt. Daut wia Gabriel, dee eenen leekje Kjneppel jejräpe haud, waut sikj dicht bie de Dää befunk, un met aule Krauft Iwan jetroffe haud.

Iwan wia aus beteibt. Funke fluage ver siene Uage, dan wort aules dunkel un hee foll han. Aus hee to Besennunk kaum, wia Gabriel nich mea doa. Daut wia soo dach aus de Dach un vonne Sied, wua sien Hoff wia, brend waut un knostad aus een Moota bie de Oabeit. Iwan dreid sikj

om un sach, daut siene Hinja Schenn en Flaume stunt, un uk bie de Sied Schenn haud daut Fia aunjefonge, un Flaume un Ruak un brennende Stroo Stekja, dee met däm Ruak jemischt wiere, worde vom Wint opp siene Bood jedräwe.

"Waut es dit, Frint?" roopt Iwan, hoof siene Oarme opp un schluach opp siene Bowabeen. "Aules, waut ekj haud doone must, wia, et eefach fuaz erut riete un doanopp to traumple! "Waut es dit, Frint?" wadahold hee emma wada. Hee wull schrieen, oba sien Odem vesad am; siene Stemm wia wajch. Hee wull rane, oba siene Been wulle am nich jehorche un stade enaunda. Hee bewääjd sikj langsam, stolpad oba wada un sien Odem stokt. Hee bleef stone, bat hee wada to Odem jekome wia un fua dan fuat. Ea hee om de hinjre Schenn erom jekome wia, om daut Fia to errieekje, wia uk de Siedliche Schenn en Flaume; un de Akj vonne Bood un daut Dak vom Gank wiere krakjt soo en Braunt jerode. De Flaume sprunge ut von de Bood, un daut wia ommääjlich, em Hoff nenn to kome. Eene groote Mensche Menj haud sikj vesaumelt, oba doa kunn nuscht unjanome woare. De Nobasch druage äare Sache von äare ieejne Hiesa un dreewe daut Vee ut äare ieejne Schenne. No Iwan sien Hus funk uk Gabriel sient Fia, dan stieej de Wint opp, de Flaume breede sikj no de aundre Gausestied ut un de Halft vom Darp wia doljebrent.

En Iwan sien Hus jelunk et an kaum, sienen oolen Voda to rade. Un de Famielje kaum rut en däm, waut see aun haude; aules aundret buta de Pieed, dee fa de Nacht opp de Weid

jedrāwe worde wiere, wia veluare; daut gaunze Vee, daut Heenavee opp äare Sett Stange, de Koare, Plieej un Äajde, de Kjiste von de Frues met äare Kjeleeda un daut Korn em Jeträajd Spikjasch, aules wia vebrent!

Bie Gabriel wort daut Vee rut jedräwe un een Poa Dinja ut sienem Hus worde jerat.

Daut Fia dieed de gaunze Nacht. Iwan stunt ver sienem Hoff un wadahold, "Waut es dit, Frint? ... Frind! Maun haud bloos daut Fia wajchnäme sult un doaropp met de Steewle traumple!" Oba aus daut Dach dol jefolle wia, rand Iwan em brennenden Uat un jreep eenen vesenjden Baulkje un vesocht et erut to trakje. De Frues saga am un roopten am trigj; oba hee trock dän Baulkje erut. Hee jinkj wada to eenen aundren, aus hee sien Jewicht velua un tweschen de Flaume foll. Dan jinkj sien Sän hinja am häa un trocke am erut. Iwan haud siene Hoa un sienen Boat Vesenjt, siene Kjeleeda vebrent un siene Henj vesenjt, oba hee späad nuscht.

"Siene Trua haft am beteibt", säde de Lied. Daut Fia brend sikj selfst ut, oba Iwan stunt emma noch un wadahold, "Frind! Waut es dit? Maun must et bloos erut jetrocke habe!"

Aum Morje kjeem de Sän vom Darp Schult, om Iwan auftohole.

"Voda Iwan, dien Voda stoaft! Hee haft fa die jeschekjt, toom Aufscheet näme."

Iwan haud sienen Voda vejäte un vestunt nich, waut to am jesajcht wort.

"Woon Voda?" säd hee. "Fa wäm haft hee jeschekjt?"

"Hee haft no die jeschekjt, om auf Aufscheet to saje; hee stoaft en onse

Bood! Komm met, Voda Iwan," säd de Sän vom Schult un trock am aum Oarm. Un Iwan foljd däm Jung.

Aus hee ut de Bood erut jedroacht wort, wia brennenda Stroohaulm opp dän oolen Maun jefolle un haud am vesenjt, un hee wia to de Bood vom Darp Schult oppet aundre Enj vom Darp jebrocht worde, wua kjeen Fia aukjeem.

Aus Iwan to sienem Voda kjeem, befunk sikj en de Bood bloos de Fru vom Schult, buta von eenje kjliene Kjinja bowe däm Owe. De aundre wiere noch aula biem Fia. De oola Maun, dee opp eene Benkj lach un een Taulchlicht en de Haunt hilt, recht sienen Blekj emma wada opp de Däa. Aus sien Sän nenn kaum, bewäajd hee sikj een Beskje. De oole Fru jinkj to am un säd am, daut sien Sän jekome wia. Hee bat doarom, am noda to brinje. Iwan kjeem to am.

"Waut hab ekj die jesajcht, Iwan?" Funk de oola Maun aun. "Wäa haft daut Darp doljebrent?"

"Daut wia hee, Voda!" auntuwad Iwan. "Ekj hab am doabie erwischt. Ekj sach, woo hee daut Fia Braunt em Stroo Dak schmeet. Ekj haud daut brennende Stroohaulm sult fuaz wajchtrakje un doanopp jetraumpelt, un dan wia nuscht passieet."

"Iwan", säd de oola Maun. "Ekj stoaw, un du woascht die uk toom Doot stale motte. Wäm jehieet de Sind?"

Iwan glupt sienen Voda stell aun, one een Wuat to saje.

Ieescht dan kjeem Iwan to Besennunk un vestunt aules. Hee schneefeld un säd, "Miene, Voda!" Hee foll ver sienem Voda opp de Kneee un säd, "Vejäw mie, Voda; ekj sie ver die un ver Gott schuldich."

De oola Maun bewäajd de Henj, brocht daut Taulchlicht von siene rajchte to de linkje Haunt un vesocht, siene rajchte Haunt aum Stiern to häwe, om sikj to äwakjrieze, kunn et oba nich un hilt aun.

“Loft dän Harn! Loft dän Harn!” säd hee un dreid sienen Blekj wada to sienem Sän.

“Iwan! Ekj saj, Iwan!”

“Waut, Voda?”

“Waut motst du nu doone?”

Iwan hield.

“Ekj weet nich, woo wie nu Läwe selle, Voda!” säd hee.

De oola Maun schloot de Uage, bewäajd de Leppe, aus auf hee Krauft saumle wudd, un muak wada de Uage op. Hee säd, “Du woascht daut moake. Wan du Gottes Welle jehorchst, woascht du daut moake!” Hee muak eene Pause, frinteld dan un säd, “Pauss opp, Iwan! Saj nich, wää daut Fia aunjestekjt haft. Vestääkj de Sind von een aundren Maun, un Gott woat jie twee vejäwe!” Un de oola Maun naum daut Taulchlicht en beid Henj un foljd see opp siene Brost, sefst, strakjt sikj ut un storf.

Iwan säd nuscht jäajen Gabriel un kjeena wist, wää daut Fia veusoakt haud.

Un Iwan sien Oaja jäajen Gabriel storf, un Gabriel wundad sikj, daut Iwan kjeenem doavon vetald. Toiescht haud Gabriel Angst, oba no een Stootskje jewand hee sikj doaraun. De Mana hieede opp to Striede, un dan hieede uk äare Famieljes opp. Biem wada Oppbue von äare Boode läwde beid Famieljes en eenem Hus; un aus daut Darp wada oppjebut wort un see sikj mäajlich Wies haude wieda von enaunda trakje kunne, bude Iwan un Gabriel bie enaunda un bleewe Nobasch aus verhää.

Sie läwde soo, aus et goode Nobasch doone sulle. Iwan Stcherbakof erinnad sikj aun dän Befäl von sien oolen Voda, Gott sien Jesaz to befolgen un een Fia bie de ieeschte Funke to lasche. Un wan am Jeemaunt eene Velazunk aundeed, vesocht hee nu, sikj nich to rache, sonda de Dinja wada en Ordnunk to brine. Un wan am Jeemaunt een schlajchtet Wuat gauf, enne Städ am een schlajchtret trigj jäwe, vesocht hee dän aundre to Liere, kjeene beese Wieed to benuzt. Un soo unjarecht hee de Frues un Kjinja. Un Iwan Stcherbakof es wada oppjestone un läft nu soogoa noch bäta aus verhää.

Wua Leew es, doa es Gott

En eene bestemde Staut wond een Schusta met Nome Martin Avdeiteh. Hee haud eene sea kjliene Stow en eenen Kjala, von wua een Fensta opp de Gaus kjikjt. Maun kunn bloos de Feet von Footjenja seene, oba Martin kjand de Lied aun äare Steewle. Hee haud lang en däm Uat jewont un haud väl Bekaunde. Daut gauf meist kjeen Poa Steewle en de Nobaschoft, daut nich een ooda tweemol derch siene Henj jegone wia, un soo sach hee foaken siene ieejne Hauntoabeit derch daut Fensta.

Eenje Steewle haud hee nie vesolt, aundre haud hee jeflekjt, aundre toopjeneit, un eenje soogoa een freschet Bowa Poat aunjeneit. Hee haud väl to doone, wiels hee emma jeoabeit haud, goodet Materiöl brukt, nich to väl foddad, un eena kunn sikj opp am velote. Wan hee aum needichen Dach eene Oabeit besorje kunn, äwanaum hee dise; wan nich, säd hee de Woarheit un gauf kjeene faulsche Vespräakjunge. Soo wia hee bekaunt un niemols to Noot jekome.

Martin wia een gooda Maun jewast; em Ella funk hee oba aun, mea äwa siene Seel notodenkje un sikj Gott noda to kome. Wäarent hee noch fa eenen Meista oabeid, ea hee sikj opp ieejne Rääknunk dol leet, wia siene Fru jstorwe un haud eenen dreejoaschen Sän hinja jelote. Kjeene von siene elre Kjinja läwde noch, see wiere aule em Kjinja Ella jstorwe. Toieescht docht Martin doaraun, sienen kjlienen Sän to siene Sesta oppem Launt to schekje, oba dan deed et am leet, sikj von däm Jungen to trane un docht, "Daut wudd schwoa fa mienen kjlienen Botsat, en

eene framde Famielje opp to wausse; ekj woa am hia bie mie behoole."

Martin veleet sienen Har un jinkj met sienem kjlienen Sän en eene Wonstäd. Met siene Kjinja haud hee kjeen Jlekj. Kaum haud de Jung een Ella errieekjt, en däm hee sienem Voda halpe un am eene Unjastettunk soo wie eene Freid senne kjenne, wort hee krank un storf, nodäm hee sikj eene Wääkj lang met brennenden Feeba hanjelajcht haud. Martin begrowd sienen Sän un wort von Vetwiewlunk soo sea äwakome, daut hee jäajen Gott brumlen. En sienem Tribsaul bäd hee emma wada doarom, daut hee uk stoawe kunn. Hee vemond Gott, daut hee dän Sän jenome haud, dän hee jeleeft haud, sien eensja Sän, wäarent hee oolt wia un noch aum Läwe wia. Doano jinkj Martin nich mea en de Kjoakj.

Een Dach kaum een oola Maun von Martin sien Heimatdarp, dee aul acht Joare Pilja wia, aus hee oppem wajch nom Kloosta Troitsa jinkj. Martin muak sien Hoat op fa am un vetald am von sienem Tribsaul.

"Ekj mucht nich mea läwe, Heilja Maun," säd hee. "Aules, waut ekj von Gott velang, es, daut ekj boolt stoawe kaun. Ekj sie nu gaunz one Hopninj en de Welt."

De oola Maun auntwuad, "Du hast kjeen rajcht, soone Dinja to saje, Martin. Wie kjenne Gott siene Wääj nich beuadeele. Nich onset Denkje, sonda Gottes Welle entscheit. Wan Gott jewult haft, daut dien Sän stoawe sult un du läwe sulst, mott et daut baste senne. To diene Vetwiewlunk, daut kjemt doahäa,

daut du fa diene ieejne Freid läwe welst."

"Wuavää sull Maun sonst läwe?" fruach Martin.

"Fa Gott, Martin," säd de oola Maun. "Hee jefst die Läwe un du motst fa am läwe. Wan du jeliheet hast, fa am to läwe, woascht nich mea truare, un aules woat die leicht senne."

Martin bleef eene Stootskje stell un fruach dan, "Oba woo saul Maun fa Gott läwe?"

De oola Maun auntwuad, "Woo Maun fa Gott läwe kaun, haft ons Christus jewäse. Kaunst du läse? Dan kjeep die een Testament un läs doa, woo du fa Gott läwe kaunst. Doa woascht du aules habe."

Dise Wieed sunke deep en Martin sien Hoat, un noch aum selwjen Dach koft hee sikj een grootet Testament un funk aun to läse.

Aunfanks wull hee bloos aun Heljedoag läse, doch nodäm hee eenmol aunjefonge haud, stald hee faust, daut sien Hoat soo leicht wort, daut hee jiedren Dach laus. Maunchmol wia hee soo en de Schriewe vesunke, daut et Eelj en siene Laump ut brend, ea hee sikj vom Buak leese kunn. Hee laus jiedren Owent wieda un je mea hee laus, desto kloara vestunt hee, waut Gott von am velangd un woo hee fa Gott läwe kunn. Un sien Hoat wort leichta un leichta. Frieerjoa, aus hee to Bad jinkj, lach hee met schwoarem Hoat un ständ, aus hee aun sienen kjlienen Botsat docht; oba nu wadahold hee bloos emma wada, "De lea wia diene, de lea wia diene, Har! Mucht dien Welle passiere!"

Von dise Tiet wort Martin sien gaunzet Läwe veendat. Ea jinkj hee aun Heljedoag en een Wieetshus, om

Tee to drinkje, un eenjemol sad uk een Glauss Vodka opp. Maunchmol, nodäm hee sikj met eenem Frint jetroffe haud, veleet hee daut Wieetshus nich bedrunke, sonda groff, un säd onveninftje Dinja, schrieech eenen Maun aun ooda mesbrukt am. Nu, wia daut aules von am vegone. Sien Läwe wort frädlich un froo. Aum Morje sad hee sikj to siene Oabeit, un aus hee met de Oabeit foadich wia, naum hee de Laump von de Waunt, stald see opp dän Desch, hold sien Buak vää, muak daut op un sad sikj, om to läse. Je mea hee laus, desto bäta vestunt hee un desto kloara un jlekjljicha feeld hee sikj en sienem Kopp.

Daut passieed eenmol, daut Martin sikj lot opphilt, en sien Buak vetieft. Hee laus daut Lukas Evangelium; un em sasten Kapitel stad hee auf disem Varzh, "Däm, dee die opp de eene Bak schljacht, beed am uk de aundre aun; un von däm, dee dienen Rock wajchnemt, hool uk dien Mauntel nich trigj. Jeff jiedrem, dee die waut froacht; un von däm, dee dien Goot wajchnemt, fodda daut nich trigj. Un soo aus jie daut welle, daut de Mana junt aundoone, soo deit an uk aun."

Hee laus uk dän Varzh, en dänen ons Har sajcht, "Un wuarom roopt jie mie aun, Har, Har, un deit nich daut, waut ekj saj? Wää uk emma to mie kjemt un miene Räd hieet un deit waut ekj saj, woa ekj wiese, wäm hee änlich es. Hee es soo aus een Maun, dee een Hus jebut un deep jegroft haft un dän Grunt opp eenen Steen jebut haft, un wan daut Wauss Wota doaropphan groff opp dit Hus schluach kunn et daut oba nich schokle; wiels daut wort opp eenen Steen jejrint. Wää oba hieet un nich

deit, es soo aus een Maun, dee een Hus one Fondament opp de leed but, jaaen daut de Strom groff schluch, un daut fuaz awafoll; un de Ruine von dit Hus wia groosoatich."

Aus Martin dise Wieed laus, freid sikj siene Seele en am. Hee naum siene Brell auf un läd dee opp daut Buak. Hee bieejd de Alboages opp dän Desch un docht doaräwa no, waut hee jeläst haud. Hee vesocht nu sien ieejnet Läwe no däm Standard von dise Wieed.

Hee fruach sikj, es mien Hus opp eenen Steen ooda opp Saunt jebut? Wan et oppem Steen steit, es daut goot. Daut schient leicht jenuach to senne, wan Maun hia auleen sett un Maun denkjt, Maun haft aules jedone, waut Gott jebode haft; oba sooboolt ekj opphia, opp de Hut to senne, sindj ekj wada. Trotdäm woa ekj uthoole. Daut brinjht soo väl Freid. Halp mie, O Har!"

Hee docht aul daut un wull jrod em Bad gone, oba hee wull sien Buak nich velote. Soo laus hee wieda daut säwende Kapitel, äwa dän Reemischen Hauptmaun, dän Sän von de Wätfru un de Auntwuat opp de Jinja von Johannes. Hee kjeem to de Varsche, wua een rikja Farisäa dän Har en sien Hus enloot; un hee laus, woo de Fru, dee een Sindja wia, siene Feet saulwd un see met äare Trone wosch un woo hee see rajchtfoadicht.

Aus hee nom veaunvieetichsten Varzh kaum, laus hee, "Un hee dreid sikj no de Fru un säd to Simon, sitst du dise Fru? Ekj kjeem en dien Hus, du hautst kjeen Wota fa miene Feet to jäwe; oba see haft miene Feet met äare Trone naut jemoakt un dee met äare Hoa aufjewesch. Du hautst mie

kjeen Kuss jejäft; oba see von dan aus ekj kaum haft nich oppjehieet, miene Feet to kusse. Mien Kopp met Eelj hast du nich jesault; oba see haft miene Feet met Saulw jesault."

Martin laus disen Varzh un docht, "Hee gauf kjeen Wota fa siene Feet, gauf kjeen Kuss, sienen Kopp met Eelj saulwd hee nich." Un Martin naum siene Brell wada auf, läd see en sienen Buak un docht no. "Hee mott soo aus ekj jewast senne, dis Farisäa," docht hee. "Uk hee docht bloos aun sikj selfst, woo Maun eene Taus Tee kjricht, woo Maun sikj woam un jemietlich helt; niemols een Jedanke aun sienen Gaust. Hee kjemmad sikj om sikj selfst, oba om sienen Gaust kjemmad hee sikj awahaupt nich. Oba wäa wia de Gaust? De Har selfst! Wan hee to mie kjeem, wudd ekj mie soo benäme?"

Dan läd Martin sienen Kopp opp beid Oarme un schleep en, ea aus hee daut moakjt.

"Martin!" horcht hee oppeenst eene Stemm, aus jeemaunt daut Wuat äwa sienem Ua jesajcht haud.

Hee wort vom Schlop vefieet. "Wäa es doa?" fruach hee.

Hee dreid sikj om un kjikjt no de Däa; kjeena wia doa. Hee roopt wada aun. Dan hieed hee gaunz dietlich, "Martin, Martin! Kjijk du Morje opp de Gaus, wiels ekj kome woa."

Martin stunt von sienem Stool opp un reef sikj de Uage, wist oba nich, auf hee dise Wieed em Droom ooda em Wach Toostaunt jehieet haud. Hee lascht de Laump auf un läd sikj dol.

Aum näakjsten Morje stunt hee ver Doageslicht opp, un nodäm hee sien Jebäd oppjesajcht haud, stekjt hee daut Fia aun un muak sikj siene

Komst Supp un siene Buakweit Jrett. Dan stekjt hee dän Samovar aun, trock daut Schalduak aun un sad sikj aum Fensta to siene Oabeit. Wäarent hee saut, docht Martin doaräwa no, waut en de väaje Nacht passieet wia. Maunchmol kjeem et am aus een Droom, un maunchmol jleewd hee, de Stemm werkjlich jehieet to habe. "Soone Dinja sent aul ea passieet," docht hee.

Aulsoo saut hee aum Fensta un kijktj opp de Gaus erut, aus hee oabeid, un wan jeemaunt en onbekaunde Steewle vebiekjeem, bekjt hee sikj un kijktj opp, om nich bloos de Feet, sonda uk daut Jesecht vonnem Footjenja to seene. Een Puatwajchta kjeem en niee Filt Steewle vebie; dan een Wotadroaga. Een oola Soldot von de Armee von Zaar Nicholas kjeem nu dicht biem Fensta vebie. Martin kjand am aun siene Steewle, de ooltmoodisch un ut Lada wiere. De oola Soldot heet Stepanitch, een Stuamaun dichtbie haud am en sienem Hus fa mildjäwriche Zwakje, un siene Oppgow bestunt doarenn, däm Hus Meista to halpe. Hee funk aun daut Schnee ver Martin sien Fensta wajch to rieme. Martin sach am een Stootskje aun un muak dan wieda met siene Oabeit.

"Ekj jleew ekj woa met däm Ella verektj", säd Martin un lacht äwa siene Fantasie. "Stepanitch kjemt, om dän Schnee wajch to rieme, un ekj mott mie väastale, daut Christus kjemt, om mie to besieekje. Oola Jreis, dee ekj sie!"

Doch nodäm hee eene Dutz Stich jemoakt haud, feeld hee sikj jedwunge, wada utem Fensta to kijkje. Hee sach, daut Stepanitch

sienen Spodem aun de Waunt jelänt haud un sikj entwäda vepuste deed ooda vesocht, sikj opptowoame. De Maun wia oolt un meed un haud nom lote no nich eenmol jenuach Krauft, om daut Schnee wajch to schuwe.

"Waut wia, wan ekj am aunroopt un am Tee jäwe wudd?" docht Martin. "De Samovar es jrod aum koake."

Hee stuak sien Stachel opp siene Städ en un stunt opp; hee stald dän Samovar oppem Desch, un muak Tee. Dan klopt hee met de Finjasch jäajen daut Fensta. Stepanitch dreid sikj om un kjeem nom Fensta. Martin plinkjat am enenn un jinkj selfst, om de Däa optomoake.

"Komm nenn," säd hee, "un woam die een Bätje opp. Ekj sie mie secha, daut du kolt senne motst."

"Mucht Gott die säajne!" auntuwad Stepanitch. "Miene Knoakes doone wee." Hee kjeem enenn un scheddad toiescht daut Schnee auf. Doamet hee kjeene Spuare opp däm Boddem hinjalote wudd, wescht hee sikj de Feet auf. Oba wäarent hee dit deed, schwäakjt hee un wia dichtbie han to faule.

"Moak die kjeene Mieej, diene Feet auf to wesche," säd Martin. "Ekj woa dän Boddem auf wesche, daut es aules Oabeit vom Dach. Komm, Frint, sat die han un drinkj eene Tauss Tee."

Martin feld twee Kuffels un jeef eenen to sienen Gaust. Hee goot sient en een Schatel un funk aun to puste.

Stepanitch drunk sien Glaus ladich, stald et oppem Kopp un läd daut Äwaje von sien Zocka doanopp. Hee funk aun sienen Dank uttoräde, oba daut wia nom lote no, daut hee sikj äwa mea freie wudd.

"Noch een Glaus," säd Martin un feld daut Kuffel vom Gaust un sien ieejnet. Oba wäarent hee sienen Tee drunk, kjikjt Martin emma opp de Gaus.

"Wachst du opp wäm?" fruach de Gaust.

"Wach ekj opp wäm? Nu, ekj schäm mie, daut die to saje. Daut es nich soo, daut ekj werkjlich opp wäm wach. Oba ekj hab jistre Owent waut jehieet, daut ekj nich ut mienem Kopp kjriee kaun. Auf et eene jeistliche Erfoarunk wia ooda bloos eene Fantasie, ekj kaun et nich saje. Sitst du, Frint, ekj hab latste Nacht daut Evangelium jeläst, äwa Christus dän Har, woo hee erleet haft un woo hee opp leed jegone es. Du hast sechalich doavon jehieet, jleew ekj."

"Ekj hab doavon jehieet," auntwuad Stepanitch. "Oba ekj sie een onjelleeda Maun un kaun nich läse."

"Nu, ekj hab jeläst, woo hee opp leed jinkj. Ekj sie to dit Poat jekome, wua hee to eenen Farisäa jinkj, dee am nich goot oppnaum. Nu, Frint, aus ekj doaräwa jeläst haud, docht ekj no, daut de Mensch Christus, dän Har, nich met gotliche lea erhilt. Wan soo waut aun mie passiere wudd, docht ekj, waut wudd ekj nich doone, om am to erhoole! Oba dis Maun gauf am äwahaupt kjeene Oppnom. Nu, mien Frint, aus ekj doaräwa nodocht, schleep ekj en, un aus ekjenschleep, horcht ekj Jeemaunt mien Nome Roope. Ekj stunt opp un docht, ekj kunn Jeemaunt fuschle hiere, 'Tal doamet; ekj woa Morje kome.' Dit passieed tweemol. Un om die de Woarheit to saje, daut es mie soo em Senn jekome, daut ekj, wan uk ekj mie selfst schäm, emma noch opp am wach, dän gooden Har!"

Stepanitch dreid stomm dän Kopf, drunk sien Kuffel ladich un läd daut aun de Sied; oba Martin stald et wada opp un feld et fa am wada opp.

"Hia, drinkj noch een Glaus, säajen die! Un ekj docht uk doaräwa no, woo hee opp leed jinkj un kjeenen veacht, sonda meistens unja eefache Lied jinkj. Hee jinkj met eefache Lied un wäld siene Jinja unja ons, von Oabeida aus ons, Sinda, dee wie sent. 'Wäa sikj selfst opphäft,' säd hee, 'woat jedeemooticht woare, un wäa sikj deemooticht, woa oppjehäft woare.'

'See nane mie Har,' säd hee, 'un ekj woa june Feet wausche.'

'Hee saul de Kjnajcht von aule senne,' säd hee, 'wiels, jesäajent sent de Oame, de Deemootiche, de Saunfmootje un de Boarmhoatiche.'"

Stepanitch vegaut sienen Tee. Hee wia een oola Maun, dee leicht to Trone jerieet wort, un aus hee sikj han sad un hieed, rande am de Trone äwa de Bake.

"Komm, drinkj noch mea," säd Martin. Oba Stepanitch bekjriezt sikj, dankt am, stald sien Kuffel wajch un stunt opp.

"Dankscheen, Martin Avdeitch," säd hee, "Du hast mie Äte un Troost fa de Seel un dän Kjarpa jejäft.

"Du best sea Welkom. Komm noch eenmol. Ekj sie froo, eenen Gaust to habe," säd Martin.

Stepanitch jinkj wajch; un Martin goot dän latsten Tee ut un drunk daut ut. Dän riemd hee met de Tee Sache opp, sad sikj to siene Oabeit un neid de hinjre Not fa eene Steewel. Un wäarent hee neid, kjikjt hee emma wada utem Fensta, wacht opp Christus un docht aun am un siene

Woakje. Un sien Kopp wia voll met de Wieed von Christus.

Twee Soldoten kaume vebie, eene em Rejierunk Steewle, de aundra en ieejne Steewle; dan de Meista von een Nobasch Hus en jlensende Galosche; dan een Bakja met eenen Korf. Aul dise jinje wieda. Dan kjeem eene Fru en Kaumhoa Stremp un von Schoo von Buares aunjefoadicht. See jinkj aum Fensta vebie, bleef oba aun de Waunt stone. Martin kjikjt derch daut Fensta to äa han un bemoakjt, daut see eene framde, prost bekjeede Fru met eenen Bäbe em Oarm wia. See bleef met däm Rigje nom Wint aun de Waunt stone un vesocht, daut Bäbe entowekjle, wan see uk kaum waut entowekjle haud. De Fru haud bloos Somma Kjeleeda aun, un dise wiere prost un aufjenuzt. Derch daut Fensta horcht Martin daut Bäbe hiele un de Fru vesocht et to beruje, kunn daut oba nich. Martin stunt opp un jinkj de Däa rut un de Stoop enopp, wua hee äa roopt, "Miene Leewe, halo, miene Leewe!"

De Fru hieed daut un dreid sikj om.

"Wuarom steist du doa bute met däm Babe en de Kjill? Komm enenn. See kjenne am bäta en eenen woamen Uat enwekjle. Komm hia han!"

De Fru wia äwarauscht, eenen oolen Maun en een Schalduak met Brell opp de Näs to seene, dee äa aunroopt, oba see foljd am nenn.

See jinje de Trap erauf, kaume en de kjliene Stow un de oola Maun fieed äa nom Bad.

"Sat die han, mien Schauz, dichtbie däm Owe. Woam die opp un fooda daut Bäbe."

"Ekj hab kjeene Malkj. Ekj hab vom tiedjen Morje aun nuscht jejäte," säd de Fru, oba see brocht daut Bäbe emma no aun de Brost.

Martin scheddad dän Kopp. Hee brocht eene Komm un waut Broot äwadäl. Dan muak hee de Owe Däa op un goot waut Komst Supp en de Komm. Hee hold uk de Jrett rut, oba de Brie wia noch nich foadich, aulsoo läd hee een Duak oppem Desch un sad bloos de Supp un daut Broot opp.

"Sat die han un ät, mien Schauz, un ekj woa mie met daut Bäbe kjemre. Gott sie Dank, ekj hab selfst Kjinja jehaut. Ekj weet, woo ekj doamet omgone saul."

De Fru bekjriezt sikj un sad sikj aun dän Desch dol un funk aun to äte, wäarent Martin daut Bäbe oppem Bad läd un sikj dichtbie hansad. Hee spost un spost, oba hee kunn daut nich goot doone un daut Bäbe hield wieda. Dan vesocht Martin, am met däm Finja auntereere; hee fua met däm Finja direkjt oppem Mul vom Bäbe, trock am dan schwind trigj un deed dit emma wada. Hee leet sikj daut Bäbe nich met däm Finja em Mul näme, wiels daut aules schwuat met Schusta Waus wia. Oba daut Bäbe wort ieescht ruich, beobacht dän Finja un funk dan aun to lache. Un Martin wia sea tofräd.

De Fru aut un räd un säd am, wäa see wia un wua see jewast wia.

"Ekj sie eene Soldote Fru," säd see. "See habe mienen Maun ver acht Moonate irjentwua wiet auf jeschekjt, un ekj hab von dan aun nuscht mea von am jehieet. Ekj haud eenen Plauz aus Kjääkjsche, bat mien Bäbe jebuarde wort, oba dan wulle see mie nich met eenen Kjint behoole. Seit drie Moonate Kaumf ekj, kunn oba

kjeenen Plauz finje un must aules vekjeepe, waut ekj haud. Ekj hab vesocht, aus Flääjasche to gone, oba kjeena well mie habe; see säde, ekj wia to vehungat un denn. Nu wia ekj jrod bie eene Hendlasch Fru, eene Fru von onsem Darp es met äa em Deenst, un see haft vesproake, mie mettonäme. Ekj docht, daut wia aules besorcht, oba see sajcht mie nu, ekj sull ieescht näakjste Wääkj kome. Daut es wiet to äarem Plauz un ekj sie utjepitscht, un Bäbe es zimlich vehungat, oamet Miet. Jlekjlichawies haft ons Vepachta Metleet met ons un lat ons frie bliewe, sonst weet ekj nich, waut wie doone wudde." Martin sefst. "Hast du kjeene woamre Kjeleeda?" fruach hee.

"Wua kaun ekj woame Kjeleeda kjriee?" säd see. "Ekj hab Jistre mien latstet Duak fa twee Kopiekje enjepaunt."

Dan kjeem de Fru un naum daut Kjint, un Martin stunt opp. Hee jinkj han un kjikjt mank eenje Dinja, dee aune Waunt honge, un brocht eenen oolen Mauntel vää.

"Hia," säd hee, "wan et uk een aufjenuztet oolet Dinkj es, rieekjt et ut, am entowekje."

De Fru kjikjt opp dän Mauntel, dan to dän oolen Maun, un aus see daut naum bruak eene Tron ut. Martin dreid sikj om un socht unja daut Bad un brocht eenen kjlienen Koffa vää. Hee socht doarenn erom un sad sikj wada Jäajenäwa de Fru.

De Fru säd, "De Har säajen die, Frint, sechalich mott Christus mie to dienem Fensta jeschekjt habe, sonst wia daut Kjint jefroare. Aus ekj loos sad, wia et mild, oba nu es et kolt jeworde. Daut mott doch Christus jewast senne, dee die ut dienem

Fensta kjikje leet un Metleet met mie habe, oama Kjeedel!"

Martin frinteld un säd, "Daut es derchut woa; hee haft mie doatoo jebrocht, daut to doone. Daut wia kjeen Toofaul, bie däm ekj rut kjikje deed."

Un hee vetald de Fru von sienen Droom un woo hee de Stemm vom Har jehieet haud, dee vespruak, am aun disem Dach to besieekje.

"Wää weet? Aules es määjlich," säd de Fru. See stunt opp un schmeet dän Mauntel äwa äare Schulre, wekjeld däm om sikj selfst un om daut Bäbe. Dan bekjt see dol un dankt Martin noch eenmol.

"Nemm daut om Himmels Welle," säd Martin un gauf äa een Jeltstekj, om äa Schal utem Jebirj to hole. De Fru bekjriekt sikj un Martin deed dautselwje un dan jinkj see rut.

Nodäm de Fru jegone wia, aut Martin waut Komst Supp, riemd de Sache wajch un sad sikj wada to de Oabeit. Hee saut un oabeid, vegaut daut Fensta oba nich, un jiedat Mol, wan een Schaute doanopp foll, sach hee fuaz opp, om to seene, wää vebie jinkj. Mensche, dee hee kjand, un Framde kaume vebie, oba kjeena von bemoakjes Wieet.

No een Stootskje sach Martin eene Apelkruz direkjt ver sienem Fensta. See haud eenen grooten Korf, oba daut schien nich väl Apel doarenn to senne; nom lote no haud see dän jratsten Deel von äare Woa vekoft. Oppem Rigje haud see eenen Sack voll Schips, dän see met no Hus naum. One twiewel haud see dee aun eenen Uat vesaumelt, wua jebut wort. De Sack deed äa openboa wee, un see wull däm von eene Schulla to de aundre brinje. See läd am opp dän

Grunt un lad dän Korf auf eenen Post un funk aun, de Schips em Sack nen to stekje. Wäarent see dit deed, rand een Jung en eene verätne Metz aun, reet eenen Apel ut däm Korf un vesocht wajch to rutsche; oba de oole Fru bemoakjt daut un dreid sikj om, un jreep dän Jungen aune Meiw. Hee vesocht sikj loostokome, oba de oole Fru hilt am met beid Henj faust, schluach de Metz vom Kopp un jreep siene Hoa. De Jung schrieech un de oola Fru scheld. Martin leet sien Stachel faule, wacht nich doaropp, dee aun siene Städ to stekje, un stormd ut de Däa. Hee stolpad de Trap enopp un leet de Brell en siene Iel faule. Hee rand opp de Gaus. De oole Fru trock aun de Hoa vom Jung, scheld am ut un dreef, am to de Poliez to brinje. De Kjieedel kjamft un stald sikj jääjenaun un säd, "Ekj habe daut nich jenome. Wuavää schleist du mie? Lot mie gone!"

Martin trand dee twee. Hee naum dän Jung bie de Haunt un säd, "Lot am, Ooma. Vejjeff am om Himmels Welle."

"Ekj woa am betole motte, doamet hee daut een Joa lang nich vejäte deit. Ekj brinj dän Schlinjel to de Poliez!"

De oola Fru leet dän Jung loos un hee wull rane, oba Martin hilt am faust.

"Froag de Ooma om Vejäwunk!" säd hee. "Un doo dit nich noch emol. Ekj hab jeseene, woo du dän Apel neemst."

De Jung funk aun to hiele un om Vezeiunk to prachre.

"Daut stemt. Un nu hia es een Apel fa die," un Martin naum eenen Apel un gauf et däm Jung met de Wieed, "Ekj woa die betole, Ooma."

"See woare am soo vewanen, de junga Schumla," säd de oole Fru. "Hee sull utjepitscht woare, doamet hee sikj eene Wäakj lang doaraun besenne kaun."

"O, Ooma, Ooma", säd Martin, "Daut es ons Wajch, oba daut es nich Gottes Wajch. Wan hee fa de Stälarie von een Apel utjepitscht woare sull, waut sull ons dan fa onse Sinde jedone woare?" De oola Fru wia stell.

Un Martin vetald äa daut Jlikjnjs vom Har, de sienem Kjnajcht eene groote Schult vegauf, un woo de Kjnajcht erut jinkj un sienen Schildna aum Hauls pakt. De oola Fru horcht aules to, un uk de Jung stunt dichtbie un horcht to.

"Gott befält ons to vezeie", säd Martin, "ooda wie woare nich vejäft woare. Vejjeff jiedren eenselen; un ver aulem een Jedanke loosen Jung."

De oola Fru wakeld met däm Kopp un sefst.

"Daut es woa jenuach," säd see, "Oba see woare furchtboa vewant."

"Dan sull wie oole Mensche an bätre Wäaj wiese," auntuwad Martin.

"Daut es et, waut ekj saj", säd de oole Fru. "Ekj hab selfst säwen doavon jehaut, un bloos noch eene Dochta es äwrich." De oola Fru funk aun to vetale, wua un woo see met äare Dochta wond un woo väl Grootkjinja see haud. "Nu," säd see, "Ekj hab bloos noch weinich Krauft, oba ekj schauf hoat fa miene Grootkjinja. Un nate Kjinja sent see uk. Kjeena kjemt han, om mie to Trafe buta de Kjinja. De kjliene Annie woat mie nu nich velote. 'Daut es Groosmame, leewe Groosmame, seete Groosmame.'" Un de oola Fru wort bie däm Jedanke vellich wieekj.

"Natieedlich wia et bloos siene Kjintheit, Gott halp am," säd see un betroock sikj opp dän Jung.

Aus de oola Fru jrod gone wull, sprunk de Kjieedel vää un säd, "Lot mie dien Sak fa die droage, Ooma. Ekj go uk doahan."

De oola Fru nekjt un läd dän Sack oppem Rigje vom Jung, un see jinje jemeensom de Gaus entlank. De oole Fru vegaut gaunz, Martin to froage, dän Aupel to betole. Martin stunt opp un beobacht äa, wäärent see metenaunda råde.

Aus see buta Secht wiere, jinkj Martin nom Hus trigj. Hee funk siene Brell onjebroake oppe Stoope, naum noch sien Stachel un sad sikj wada to de Oabeit. Hee schauft een Stootskje, kunn oba de Borste boolt nich derch de Lajcha em Lada fiere; un jlikj doanopp bemoakjt hee, daut de Laumpe Lichta opp däm wajch wia de Gaus Latoarns auntostekje.

"Daut schient Tiet to senne Licht aun to stekje," docht hee. Aulsoo stald hee siene Laump han, honk dee opp un sad sikj wada to Oabeit. Hee beendet eene Steewel un dreid dee erom, un unjasocht dee. Doa wia aules rajcht. Dan saumeld hee sien Jereetschoft toop, naum de Stekjinja toop, läd de Borste, dän Fade un dän Stachel wajch, naum de Laump rauf un stald dee oppem Desch. Dan naum hee dän Evangelium rut vom Schaup. Hee wull see aun däm Uat op moake, wua hee am verhäajen Dach met Marokko aunjetieekjent haud, oba daut Buak wort aun eenen aundren Uat op jemoakt. Aus Martin dan kijkt, kjeem am de Droom von Jistre wada em Senn, un kaum haud

hee doaraun jedocht, schien hee Schräd to hiere, aus wull sikj jeemaunt hinja am bewäaje. Martin dreid sikj om, un daut schien am, aus Lied en de dunkle Akj stunde, oba hee kunn nich erkjane, wää see wiere. Un eene Stemm fuscheld en sien Ua, "Martin, Martin, kjanst du mie nich?"

"Wää es daut?" fruach Martin.

"Ekj sie et", säd de Stemm. Un ut de dunkle Akj staupst Stepanitch, dee frinteld un aus eene Wolkj veschwunk, wia nich mea to seene.

"Ekj sie et", säd de Stemm wada. Un von de Dunkelheit staupst de Fru met däm Babe em Oarm un de Fru frinteld un daut Bäbe lacht, un uk see veschwunge.

"Ekj sie daut", säd de Stemm noch eenmol. Un de oole Fru un de Jung met däm Aupel kaume erut un beid frintelde, un dan veschwunge uk see.

Un Martin siene Seel wort froo. Hee bekjriezt sikj, sad siene Brell opp un laus daut Evangelium jenuach doa, wua et sikj op jemoakt haud; un bowe opp de Sied laus hee, "Ekj wia hungrich, un du jeefst mie Fleesch, ekj haud Darscht un du jeefst mie to drinkje, ekj wia een Framda, un du neemst mie opp."

Un aum Enj von de Sied laus hee, "Wan soo du daut fa eene von miene Breeda jedone hast, hast du daut mie aunjedone. (Matt. 25)."

Un Martin vestunt, daut sien Droom woa jewast wia; un daut de Rädna werkjlich to am jekome wia un am bejreest haud.

Daut Beese lokt, oba daut Goode besteit

En de oole Tiede läwd een gooda un frintlicha Maun. Hee haud von de Jeeta en dise Welt em Äwafloss un väl Kjnajchte, dee am deende. Un de Kjnajchte wiere stolt opp äaren Har un säde, "Daut jeft kjeenen bätren Har unja de Sonn aus onsa. Hee jeft ons goot to Äte un jeft ons goode. Hee jeft ons Oabeit, dee onse Stoakj aunbelangt. Hee haft kjeene Beesheit un rät met kjeenem een hoadet Wuat. Hee es nich aus aundre Meistasch, dee äare Kjnajchte schljachta behaundle aus Vee. See woare bestroft, auf see daut vedeene ooda nich, un niemols woat een frintlichet Wuat to an jesajcht. Hee wenscht ons aulet Goode, deit Goot un rät frintlich to ons. Wie wensche ons kjeen bätret Läwe."

Soo lowde de Kjnajchte äaren Har, un de Diewel, dee et sach, wort veojat, daut Kjnajchte met äaren Har en soone Leew un Harmonie läwe sulle. Aus hee eenen von an, dän sien Nome Aleb wia, en siene Jewault brocht, befool de Diewel am, de aundre Kjnajchte enne Vesieekjunk to brinje. Un een Dach, aus see aule toop saute un sikj vepuste un von de Jeeta von äaren Har råde, hoof Aleb siene Stemm un säd, "Daut es domm, daut wie soo väl von de Jeeta fa onsren Har moake. De Diewel selbst wudd nat to dän senne, wan dee deede, waut hee wull. Wie deene onsrem Meista goot un brinje am Freid en aule Dinja. Sooboolt hee aun waut denkjt, moak wie daut, aule siene Wensche woare erfelt. Waut kaun hee doone, aus frintlich to ons senne? Vesieekje See eenfach, woo et senne wudd, wan wie am nich

befrädjen, sonda am waut schode doone. Hee wudd sikj aus jieda aundra vehoole un daut Beese fa daut Beese trigjtole, aus daut de schljachsta Meista deit.

De aundre Kjnajchts vestriede, waut Aleb jesacht haud, un muake tolatst eene Wad met am. Aleb veflicht sikj, äaren Meista sea doll to moake. Wan hee daut nich foadich brocht, sull hee sien Fastkjelet veliere; wan daut am jelunk, sulle de aundre Kjnajchts am äaret jäwe. Butadäm vespruak hee an, an jäajen dän Meista to veteidje un an frietolote, fauls hee enne Kjäde jelajcht ooda enjestopt woare sull. Nodäm hee dise Wad enjerecht haud, stemd Aleb to, sienen Meista aum näakjsten Morje sea doll to moake.

Aleb wia een Hoad un haud eene Aunzol wieetvolle, reinraussiche Schop en siene Äwamacht, dee sien Har sea goot wia. Aum näakjsten Morje, aus de Meista eenje Jast oppem Hoff brocht, om an em Hock de wieetvolle Schop to wiese, tieekjend Aleb to siene Kommarode, aus wull hee saje, "Nu kjikjt mol, woo doll ekj am moake woa."

Aule aundre Kjnajchts vesaumelde sikj un kjikjte too äwa dän Tun, un de Diewel klautad opp eenem Boom dichtbie enopp, om to seene, woo sien Deena siene Oabeit doone wudd. De Meista jinkj toom Hock un wees siene Jast daut Muttaschop un de Lama. Nu wull hee an sienen scheensten Bock wiese.

Un de gootmeenenda Meista kjeed met siene Jast em Hock enenn; oba de Diewel kjnirscht mete Täne, foll vom Boom erauf oppem Boddem.

Jestieet von dän Framden stormd daut Schop om dän Hock erom, soo daut de Jast dän Bock nich rechtich seene kunne. Sooboolt daut stell stunt, erschrakjt Aleb de Schop aus toofalich, un aule wurde wieda derchenaunda jerode. De Jast kunne nich erkjane, woona de sea diara Bock wia. Entlich wort de Meista doavon saut.

"Aleb, leewa Frint," säd hee, "bitte jriep See onsen basten Bock fa mie, dän met de faust vedreide Hieena. Jriep am sea väasechtich un hool an fa eenen Stootskje stell."

Jrod haud de Meista dit jesacht, wan Aleb aus een Leiw tweschen de Schop stormd un dän onbetolboara Bock aunjreep. Hee hilt am aun de Woll faust, jreep met eene Haunt daut linkje Hinjabeen un häwd et ver de Uage von sien Har opp un reet et, soo daut et aus een drieerja Aust knakt. Hee haud daut Been vom Bock jebroake, un daut foll opp de leed. Dan jreep Aleb daut rachte Hinjabeen, wäarent sikj daut linkje dreid un zimlich schloff hinkj. De Jast un de Kjnajchts roopte oppjeräacht ut, un de Diewel, dee oppem Boom saut, freid sikj, daut Aleb siene

Oppgow soo kluak foadich jebrocht haud. De Meista sach schwuat aus de Donna ut, runzeld dän Stiern, neijd dän Kopp oba säd kjeen Wuat. De Jast un de Kjnajchts wiere uk stell un wachte doaropp, waut folje wudd. Nodäm de Meista een Stootskje stell jebläwe wia, scheddad hee sikj, aus wull hee waut looswoare. Dan hoof hee sienen Kopp un hoof dän Blekj naum Himmel, un bleef soo fa een kortet Stootskje. Boolt folle de Folde von sienem Jesecht un hee sach met eenem Frintel opp Aleb dol.

"Oh, Aleb, Aleb!" säd hee. "Jun Meista haft Junt beese jemoakt; oba mien Meista es stoakja aus Juna. Ekj sie Junt nich doll, oba ekj woa Junen Meista doll moake. Jie habe Angst, ekj woa Junt bestrofe, un Jie habe sikj June Frieheit jewenscht. Dan weete See, Aleb, daut ekj Junt nich bestrofe woa. Doa See oba ver miene Jast frie senne wulle, entlot ekj Junt. Gone See doahan, wua See welle, un nämt Jun Urlaubskjeet met!

Un de gootmeenenda Meista kjieed met siene Jast em Hus trigj; oba de Diewel kjnirscht met de Täne, foll vom Boom erauf un sunk derch dän Boddem.

Kjliena Mejales sent kluaka aus oola Mana

Daut wia een tiedja Oostre. Daut Schläde Foare wia jrod vebie; Schnee lach emma noch enne Häw; un Wota rand en Ries de Darp Gaus erauf.

Twee kjliene Mejales ut veschiedne Hiesa troffe sikj toofalich en eene Gaus tweschen twee Hiesa, wua daut schwiansche Wota, nodäm et derch de Häw jerant wia, eenen grooten Puddel jebilt haud. Eene Mejal wia sea kjlien, daut aundre waut jrata. Äare Muttasch haude an beid en niee Kjeleeda jekjeet. De Kjliene druach eenen bleiwen Rock, dee aundre eenen jälen, un beid haude roode Dieekja oppem Kopp. See wiere jrod ut de Kjoakj jekome, aus see sikj troffe. Toiescht weese see enaunda äare Pracht, un dan funge see aun to späle. Boott haude see Lost, em Wota to plenschre, un de kjlandre wull en dän Puddel gone, Schoo un aules, wan de elre äa opphilt.

“Go nich nenn, Malasha,” säd see, “Diene Mutta woat die schelle. Ekj trakj miene Schoo un Stremp ut, un du trakjst diene ut.”

See deede daut, un dan naume see äare Rakj auf un jinje derch däm Puddel oppenaunda to. Daut Wota kjeem bat to Malasha äare Kjnechels un see säd, “Daut es deep, Akoulya, ekj hab Angst!”

“Komm doch”, auntwud de aundre. “Sie nich enjstlich. Daut woat nich deepa gone.”

Aus wee sikj enaunda noda kaume, säd Akoulya, “Paus opp, Malasha, spretz nich. Go sea väasechtich!”

See haud daut kaum jesajcht, aus Malasha äare Schoo erauf folle, soo daut Wota direktj opp Akoulya äa Kjeet sprezt. Daut Kjeet wia

veplakjt, uk Akoulya äare Uage un Näs. Aus see de Flecks opp äarem Kjeet sach, wia see wuttent un rand Malasha hinjaraun, om äa to schlone. Malasha wia veenjst, un aus see sach, daut see sikj en Schwierichkjeit jebrocht haud, stormd see utem Puddel un wull no Hus rane. En disem Uagenblekj kjeem Akoulya äare Mutta jrod vebie un sach, daut de Rock von äare Dochta jesprezt wia un äare Meiwe schwiansch wiere. See säd, “Du haslichet, schwianschet Mejal, waut hast du jemoakt?”

“Malasha haft daut met Fliet jedone,” auntwud de Mejal.

Doaropphan jreep Akoulya äare Mutta Malasha un schluach äa en äaren Jenekj. Malasha funk aun to hiele, soo lud daut see delenjd de Gaus jehieet woare kunn.

Äare Mutta kjeem erut. “Wuarom schleist du miene Mejal?” säd see. See funk aun äarem Noba to schelle. Een Wuat leid to eenen aundret un see haude eenen dollen Striet. De Mana kaume erut un eene Mensche Menj saumeld sikj opp de Gaus, jieda schriech un kjeena horcht to. See vetalde aule wieda, bat eena von an eenen Stuks gauf, un see wiere aul dicht to Schlone jekome. Dan vesocht Akoulya äare oola Groosmame tweschen an to kome un an to beruje.

“Wuaraun denkjt jie, Frind? Es daut rajcht, sikj soo to benäme? Aun soon Dach uk! Daut es eene Tiet von Freid un nich fa soone Dommheit.”

Seie wulle nich to de oola Fru hiere un wulle äa meist von de Feet stukse. See haud de Menj nich beruje kunt, wan et nich fa Akoulya un Malasha

selfst jewast wia. Wäarent de Frues sikj Jääjensiedich schelde, haud Akoulya dän Schlaum von äarem Kjeet jewescht un wia trigj no däm Puddel jegone. See naum eenen Steen un funk aun, de leed verem Puddel wajch to krauze, om eenen Kanol to moake, derch dän daut Wota opp de Gaus rane kunn. Korz doanopp kaum Malasha to äa un holp äa met eenen Stekj Holt, dän Kanol to growe. Aus de Mana aunfunge to kaumfe, streemd daut Wota von däm Kanol von de kjliene Mejales opp de Gaus to däm Uat, aun däm de oola Fru de Mana to beruje vesocht. De Mejales foljde hinjaraun; eene rand oppe Sied vom Kanol.

“Jriep mol, Malasha! Jriep daut!” roopt Akoulya. Wäarent Malasha nich nom lache wäajen råde kunn.

Huach erfreit, un aus see daut Stekjskje Holt entlank äarem Kanol schwame sage, rande de kjliene Mejales direkjt en de Grupp von de Mana. De oola Fru sach an un säd to de Mana, “Schäm jie junt nich, om wäajen dise Mejales to kaumfe, wan see selfst aules vejäte habe un jlekjlich metenaunda späle? Leewe kjliene Seele! See sent kluaka aus jie!”

De Mana kjikjte no de kjliene Mejales, schämde sikj un jinje, selfst lachent, to äare Hiesa.

“Wan jie junt nich omkjiere un aus kjliene Kjinja woare, woa jie opp kjeenen Faul en daut Himmelrikj kome.”

Ilyas

Doa wond Mol en daut Jebiet von Oofa een Maun Nomes Ilyas. Sien Voda, dee een Joa, nodäm hee sienen Sän eene Ehefru jefunge haud, storf, haud am nich väl leejendom jelote. Ilyas haud donmols bloos säwen Kobbel, twee Kjieej un eene kjliene Schophäad. Hee wia oba een gooda Vewaulta un jewonn boolt mea.

Hee un siene Fru oabeide von Morje bat Owent. See stunde tiedja opp aus aundre un jinje lota schlope. Sien leejendom woss Joa äwa Joa. Ilyas, dee opp dise Wäs wond, jewonn emma jratren Rikjdom. No fiefundartich Joa haud hee 200 Pieed, 150 Rinda, un 1200 Schop. Loon Oabeida kjemmade sikj om siene Häade, un von de Frues worde Kobbel un Kjieej jemolkje un Kumiss, Botta un Kjees häajestalt. Ilyas haud aules em Äwafluss un jieda em Jebiet beneit am.

De Lied säde von am, "Ilyas es een jlekjlicha Maun, hee haft väl von aulem. Dise Welt mott fa am een aunjenäme Uat senne." Veträdasch hieede von Ilyas un sochte siene Bekauntschoft. Jast kjeeme von wiet hää to am. Ilyas bejreest een jiedren un jeef an to äte un drinkje. Fa wäemma uk kome Gaust mucht, gauf et emma Kumiss, Tee, Sorbet un Haumel Fleesch, ea dee schlope jinkj. Wanea een Gaust aunkaum, wort een Schop jeschlacht ooda maunchmol twee. Wan väl Jast kjeeme, schlacht hee soogoa eene Kobbel fa an.

Ilyas haud dree Kjinja, twee Säns un eene Dochta, un hee haud de aule befriet. Aus hee noch oam wia, oabeide siene Säns met am un kjemmade sikj om de Häade. Aus hee

rikja wort, worde dee vewant un eena von an funk aun to drinkje. De Elsta wort bie eene Schläajarie omjebrocht. De jinjra, dee eene ieejensenniche Fru jefriet haud, hieed opp, sienen Voda to jehorche, un see kunne nich mea toop wone.

See trande sikj un Ilyas gauf sienem Sän een Hus un waut Vee, un so wort sien Rikjdom waut vekjlandat. Boolt doaropp bruak eene Krankheit mank Ilyas siene Schop ut, un väle storwe. Dan foljd eene schljachte Arnt, un de Hei Arnt wort vestieet; väle Rinda storwe en disem Winta. Dan stoole de Reibasch siene baste Pieed Häad, un Ilyas sien leejendom wort tonicht jebrocht. Hee wort emma kjlanda, wäarent jlikj tiedich siene Krauft noleet. Ea hee zäwentich Joa oolt wia, haud hee aunjefonge, siene Pelze, Teppiche, Sodels, un Zelte to vekjeepe. Entlich must hee sikj von sienem jebläwnen Vee trane un dan de Noot jäajenäwa seene. Ea hee wist, woo et passieet wia, haud hee aules veluare, un em Ella must hee un siene Fru em Deenst gone. Ilyas haud nuscht mea äwrich aus de Kjeleeda oppem Rigje, eenen Pelz Omhang, eene Tauss, Schoo un Äwaschoo un siene Fru Sham-Shemagi, dee em selwjen ella wia. De Sän, dee sikj von am jetrant haud, wie no een Launt wiet auf jegone, un siene Dochta wia doot, soo daut kjeena daut oole Poa halpe kunn.

Äa Noba, Muhammad-Shah, haud Metleet met an. Muhammad-Shah wie nich rikj un nich oam, läwd oba jemietlich un wia een gooda Maun. Hee erinnad sikj aun Ilyas siene

Gaust Frintlichkjeit un haud Metleet met am.

“Komm un won met ons, Ilyas, du un diene oole Fru,” säd hee. “Em Somma kaust du en mienem Meloone Goade soo väl oabeide, aus et diene Krauft erlaupt, un em Winta mien Vee foodre; un Sham-Shemagi saul miene Kobbel malkje un Kumiss moake. Ekj woa junt beid foodre un bekjeede. Wan du waut brukst, saj mie, un du saust daut habe.”

Ilyas bedankt sikj bie sienem Noba, un hee un siene Fru naume bie Muhammad-Shah dän Deenst aus Oabeida aun. Aunfanks schien de Deenst hoat fa an to senne, oba see jewande sikj doaraun un läwde wieda un oabeide soo väl, aus äare Krauft erlaupt.

Muhammad-Shah freid sikj to siene niee Oabeida, wiels see selfst Meistasch jewast wiere un wiste, woo eena doamet omjinkj, un wiere nich ful, sonda deede aules waut see kunne. Daut deed Muhammad-Shah oba leet, to seene, woo Mensche, dee eene soo huage Städ haude, soo doljeschloage worde.

Daut kaum emol vää, daut eenje Vewaunte von Muhammad-Shah von sea wiet auf to am kaume, un een Mullah kaum uk. Muhammad-Shah foddad Ilyas opp, een Schop to jriepe un schlachte. Ilyas koakt daut Schop un brocht daut fa de Jast. De Jast aute daut Haumel Fleesch, drunke Tee un drunke Kumiss. Aus see met äarem Gaustjäwa opp Kjesses opp eenem Teppich saute un Kumiss ut äare Tausse drunke, schlikjt Ilyas sikj no siene Oabeit, bie de opne Dää vebie. Aus Muhammad-Shah am vebiegone sach, säd hee to eenem von de Jast, “Habe see disem oolen

Maun bemoakjt, dee jrod vebie jegone es?”

“Jo,” säd de Gaust, “waut es aun am bemoakjsom?”

“Bloos dit, daut hee eenmol de rikjsta Maun unja ons wia,” auntuwad de Gaustjäwa. “Sien Nome es Ilyas. See habe veleicht von am jehieet.”

“Natieedlich hab ekj von am jehieet,” auntuwad de Gaust. “Ekj haud am noch niemols jeseene, oba sien Rum haft sikj wiet vebreet.”

“Jo, un nu haft hee nuscht mea,” säd Muhammad-Shah, “un hee wont nu met mie aus mien Oabeida, un siene oole Fru es uk hia; see malkjt de Kobbel.”

De Gaust wia erstaunt. Hee klikjt de Tung, wakeld dan Kopp un säd, “Daut Jlekj dreit sikj aus een Raut. Een Maun jeit enopp, un een aundra kjemt dol! Es de oola Maun nich truarich äwa aules, waut hee veluare haft?”

“Wää kaun daut saje? Hee läft ruich un frädlich un schauft goot.”

“Kaun ekj met am räde?” fruach de Gaust. “Ekj mucht am no sien Läwe froage.”

“Wuarom nich?” auntuwad de Meista un hee roopt vom Zelt, wua see saute, “Groosvoda, kome See enenn un drinkje See een Komkje Kumiss met ons un roope See uk hia äare Fru aun.”

Ilyas kaum met siene Fru enenn. Nodäm hee sienem Har un de Jast bejreest haud, wadahold hee een Jebät un sad sikj dichtbie de Dää han. Siene Fru kaum hinjrem Vähank enenn un sad sikj met äare Harin han.

Eene Mot von Kumiss wort Ilyas han jejäft. Hee wenscht de Jast un sienem Har Jesuntheit, bekjt sikj,

drunk een beskje un stald de Tauss to Sied.

“Nu, Voda,” säd de Gaust, dee met am haud räde wult, “ekj näm aun, See feele sikj bie onsem Aunblekj zimlich truarich. Daut mott An aun äaren verhäajen Woolstaunt un äaren jäajenwoaticha Sorje erinre.”

Ilyas frinteld un säd, “wan ekj junt saje wudd, waut Jlekj un Onjlekj es, wudde See mie nich jleewe. See sulle bäta miene Fru froage. See es eene Fru, un waut en äa Hoat es, es opp äare Tung. See woat Junt de gaunze Woarheit saje.”

De Gaust dreid sikj toom Väahank om. “Nu, Ooma,” roopt hee, “saj mie, woo dien väajen Jlekj met dienem vondoagschen Onjlekj to vejlikje es.”

Un Sham-Shemagi auntwuat hinja däm Väahank, “ekj denkj doaräwa no. Mien oola Maun un ekj läwde feftich Joa lank opp de Sieekj no Jlekj un funge daut nich. Un ieescht nu, dise latste twee Joare, doa wie nuscht mea haude un aus Oabeida läwde, hab wie werkjlichtet Jlekj jefunge un wensche ons nuscht Bätret aus onsen vondoagschen Loss.”

De Jast wiere äwarauscht, un de Meista wia daut uk. Hee stunt soogoa opp un trock dan Väahank trigj, om daut Jesecht von de oole Fru to seene. Doa stunt see met jefoljde Oarme, sach äaren oolen Maun aun un frinteld. Un hee frinteld no äa.

De oole Fru fua wieda, “Ekj räd de Woarheit un spos nich. Een haulwet Joahundat lank hab wie no Jlekj jesocht un soolang aus wie rikj wiere, hab wie daut nich jefunge. Nu, doa wie nuscht mea äwrich habe un aus Oabeida Deenst jenome habe, hab wie soon Jlekj jefunge, daut wie nuscht Bätret welle.”

“Oba wuaraun besteit jun Jlekj?” fruach de Gaust.

“Wuaraun,” auntwud see, “aus wie rikj wiere, haud mien Maun un ekj soo väl Sorje, daut wie kjeene Tiet haude, metenaunda to räde ooda aun onse Seel to denkje ooda aun Gott to bäde. Wan wie Jast haude must wie äwalaje, woont Äte wie an väatolaje sulle un woone Jeschenkje an to jäwe wia, doamet see nich schljacht von ons räde. Aus see jinje must wie ons om onse Oabeide kjemre, dee sikj stendich von de Oabeit trocke un daut baste Äte hole wulle, wäarent wie aules an ruthole muste. Aulsoo hab wie jesindicht. Dan haud wie Angst, daut een Wulf een Falm ooda een Kaulf oppfräte kunn ooda Reibasch onse Pieed stäle wudde. Wie lage Nachts waka un muake ons Sorje, daut de Muttaschop äare Lama schode wudde, un wie stunde emma wada opp, om to seene, daut aules goot wia. Eene Sorj, eene aundre Sorj wudd oppducke, toom Biespel jenuach Fooda fa däm Winta to kjriee. Butadäm stemd mien oola Maun un ekj nich äwareen. Hee wudd saje, wie muste soo un soo, un ekj wudd nich toostemme. Un dan hab wie ons jesträde, wada jesindicht. Aulsoo jinj wie von eenem Probleem toom aundren, von eene Sind to eene aundre, un funge kjeen Jlekj.”

“Goot, un nu?”

“Wan mien Maun un ekj aum Morje oppwakje, hab wie emma een leew vollet Wuat metenaunda un wie läwe frädlich un habe nuscht, äwa waut wie ons striede motte. Wie kjemre ons aun nuscht aundret, aus woo wie onsen Harn aum basten deene kjenne. Wie oabeide soo väl, aus ons de Krauft erlaucht. Wie doone daut

met eenem Welle, daut ons Har von ons nich veliere, sonda jewenne woat. Wan wie nenkome, es daut Owentkost reed, un daut jeft Kumiss to drinkje. Wie habe met waut to hette, wan et kolt es un wie habe een Pelz Omhang. Un wie habe Tiet to råde, Tiet, om aun onse Seele to denkje, un Tiet om to Både. Seit feftich Joa socht wie daut Jlekj, oba ieescht nu hab wie daut jefunge."

De Jast lachte.

Oba Ilyas säd, "Lache see nich, Frind. Doa es kjeene Froag vom Spose, daut es de Woarheit vom

Läwe. Wie wiere uk Aunfanks onveninflich un hielde äwa dän Veluss vom Rikjdom; oba nu haft Gott ons de Woarheit jewäse un wie sage daut nich to onsen ieejnen Troost, sonda to onsem Baste."

Un de Mullah säd, "Daut es eene wise Räd. Ilyas haft de jenaue Woarheit jesajcht. Dautselwje woat en de Heilje Schreft jesajcht.

Un de Jast hieede opp to lache un worde nodenkjlich.

Woo väl Launt brukt een Maun?

De Bashkirs, dee de Launtieejendeema wiere, muake sikj reed un aule funge aun: eenje opp Woages, un eenje opp Pieed. De Bua Pakhom, de bejjerich Launt billich Launt kjeepe wull, fua met sienem Deena en sienen ieejnen kjlienen Woage un naum eenen Spodem met am. Wan see bat de Stap kjeeme, funk daut Morjeroot aun. See bestieeje eenen Hempel un kaume von äare Woages un Pieed erauf, un vesaumelde sikj oppe Spetz vom Hempel.

De Hauptmaun vonne Bashkirs kaum no Pakhom un weifeld dän Oarm gaunz erom an. "Seene See", säd hee, "daut aules, soowiet aus june Uage seene kjenne, jehieet ons. Du kaunst habe woont du welst."

Pakhom siene Uage jlenste: daut wia aules onberieede leed, soo plaut aus de Bennahaunt, soo schwuat aus daut Sot von een Monbloom, un en de Lächte wosse veschiedne Oate von Graus huach aus de Brost.

De Hauptmaun naum siene Foss Pelz Metz auf, stald dee oppem Boddem un säd: "Daut woat de Tieekje senne. Fang von hia aun un komm hia wada trigj. Daut gaunze Launt daut du omgone woascht, saul dient senne."

Pakhom naum sien Jelt erut, de dusent Rubbel, un sad dee oppe Metz. Dan trock hee sienen Buta Mauntel auf, un bleef en sienem Oarm loosen Unja Mauntel. Hee muak sien Belt op un bunk däm unjrem Buck faust un läd eenen kjlienen Sak Broot en de Fupp von sienen Mauntel. Hee haud eene Buddel Wota aum Belt jebunge, trock de Steewle huach,

naum dän Spodem von sienem Deen un wia reed autofange.

Hee äwaläd een Stootskje woonen Wajch bäta wia to gone; daut wia aules soo sea lockent.

"Eegol", entschloot hee, "ekj go no de oppgonende Sonn opptoo."

Hee dreid sien Jesecht nom Ooste, strakjt sikj un wacht bat de Sonn äwa däm Boajch erschiene wudd.

"Ekj mott kjeene Tiet veliere," docht hee, "un daut es leichta to rane, soolang et noch kolt es."

De Sonnestrole kaume ver Pakhom äwa däm Horizont jeschote. Metem Spodem äwa de Schulla, jinkj hee dol to de Stap. Pakhom jinkj wäda langsam ooda schwind. Nodäm hee een Miel jegone wia, hilt hee aun, groof een Loch un läd de Sood Stekja oppenaunda om dee sechtboara to moake. Dan jinkj hee wieda; un nu jinkj hee stoakja. No een Stootskje groof hee een tweedet Loch.

Pakhom kjikjt trigj. De Hempel wia dietlich em Sonnelicht to seene, met de Lied doabowe un de jlensende Reife von de Woageräda. Pakhom docht, daut hee dree Miele jegone wia. Daut wort woama; hee trock sienen Mauntel auf, schmeet daut äwre Schulla un jinkj wieda. Daut wia nu gaunz woam jeworde. Hee sach en de Sonn daut et Tiet aun Freestikj to denkje wia.

"De ieeschte Schicht es foadich, oba en eenem Dach jeft et vea, un daut es noch too tiedich to wenje. Oba ekj trakj mie bloos de Steewle ut," säd hee to sikj selfst. Hee sad sikj han, trock de Steewle ut, stuak dee en sienen Belt un jinkj wieda. Daut wia leicht nu to rane.

"Ekj woa noch dree Miel wiedagone," docht hee, "un bieej dan no linkjsch auf. Dise Städ es soo scheen, daut et schod senne wudd, see to veliere. Je wieda maun jeit, de bätä schient daut Launt."

Hee jinkj een Stoot jrod ut, un aus hee sikj omkijkt, wia de Hempel kaum to seene un de Lied sage aus schwoaate Eemskje, un hee kunn kaum doa waut seene daut en de Sonn jlenst.

"O," docht Pakhom, "ekj sie wiet jenuach en dise Rechtunk jegone, daut es Tieet to wenje. Butadäm schweet ekj aul un sie sea darschtich." Hee bleef stone, groof een Loch ut un hiept de Sood Stekja opp. Aus näakjstet naum hee siene Buddel un drunk Wota un wenjd dan schoap no linkjsch. Hee jinkj wieda un wieda; daut Graus wia huach un daut wia sea heet. Pakhom wort meed: hee kijkt de Sonn aun, un sach daut et Meddach wia.

* * *

"Nu", docht hee, "mott ekj mie vepuste."

Hee sad sikj han un aut waut Broot un drunk Wota; feeld sikj sea schleerich. Nodäm hee een Stootskje jesäte haud, jinkj hee oba wada wieda. Toiescht wia et leicht: daut Äte haud am jestoakjt; oba daut wia furchtboa heet jeworde un hee feeld sikj noch schleerich. Hee fua oba wieda un docht: "Eene Stunde to leide, een Läwe to läwe."

Hee jinkj uk eenen grooten Wajch en dise Rechtunk un wull jrod wada linkjsch aufbieeje, aus hee eene feichte Läacht woa naum: "Daut wudd schod senne, et to vemeide," säd hee. "Flaus wudd doa goot wausse." Aulsoo jinkj hee aun aundre

Sied vonne Läacht un groof een Loch doa, ea hee de Akj buach.

Pakhom kijkt nom Hempel. De Hett muak de Loft veschwomme: see schien to zetre un derch daut Donst kunn Maun de Mensche oppem Hempel kaum seene.

"O!" docht Pakhom: "Ekj hab dise Sied too lang jemoakt; ekj mott dee kjarta moake." Un hee jinkj de dredde Sied entlank un jinkj schwinda. Hee kijkt no de Sonn. Daut wia meist oppem haulwen Wajch bat toom Horizont, un hee haud noch kjeene dree Miel trigj jelajcht aune dredde Sied.

"Na," docht hee, "Oppwool mien Launt doaderch eensiedich woat, mott ekj mie trigj spoode en eene jerode Lienje. Ekj kunn too wiet gone, un ekj hab eene Menj von Launt." Also groof Pakhom schwind een Loch un jinkj jrod oppem Hempel to.

* * *

Pakhom jinkj direkjt toom Hempel opptoo, oba hee jinkj nu met Schwierichkeit. Hee wia meed von de Hett, siene noaktje Feet wiere jeschnäde un veschloage, un siene Been funge aun auftosaje. Hee jankad sikj uttoreiwe, oba daut wia ommäajlich, wan hee ver Sonn Unjagank trigj senne wull. De Sonn wacht opp kjeenem, un see sunk deepa un deepa dol.

"O," docht hee, "wan ekj bloos nich vesocht haud, too väl to näme! Waut wudd senne, wan ekj too lot kom?"

Hee kijkt toom Hempel un to de Sonn. Hee wia noch wiet von sienem Ziel, un de Sonn stunt aul aum Raunt. Pakhom jinkj wieda un wieda; daut wia sea schwoa to gone, oba hee jinkj schwinda un schwinda. Hee

kaum wieda, wia oba noch wiet vom Ziel auf. Hee funk aun to rane, schmeet sienen Mauntel, siene Steewle, siene Buddel un siene Metz wajch un bleef bloos metem Spodem däm hee aus Unjastettunk brukt.

Waut saul ekj doone, docht hee wieda, ekj hab too vël jenome un de gaunze Sach es vespält. Ekj sie nich trigj, ea de Sonn unjajeit."

* * *

Un dise Angst muak am Odemloos. Pakhom rand wieda. Siene Kjeleeda kjeewe aun am un sien Mul wia drieech. Siene Brost oabeid soo aus een Schmiedebalg, sien Hoat schluach aus een Homa, un siene Been wulle no jäwe.

Pakhom wort jejräpe met eenen grooten Grul, daut hee von de Aunstrenjunk stoawe wudd. Oppwool hee Angst fa däm Doot haud, kunn hee nich opphoole. "Nodäm ekj dän gaunzen Wajch jerant hab, wudde see mie eenen Domkopp nane, wan ekj nu opphoole wudd," docht hee. Un hee rand wieda un wieda.

Hee kaum noda un hieed de Bashkirs schrieen un daut Jelud enzind sien Hoat noch mea. Hee saumeld siene latste Krauft un rand wieda.

De Sonn wia no aum Raunt un em Näwel bedakjt; dee sach soo groot un soo root aus Bloot. Nu jo, nu wull et unjagone! De Sonn wia zimlich deep, oba hee wia uk zimlich dicht bie sienem Ziel. Pakhom kunn aul seene, woo de Lied opp däm Hempel äare Oarme weifelde, om am to beiele. Hee kunn de Foss Pelz Metz oppem Boddem seene un daut Jelt doaropp. De Hauptmaun saut oppem Boddem un hilt siene Siede.

"Ekj hab vël Launt jewonne," docht hee, oba woat mie Gott doavon läwe lote? Ekj hab mien Läwe veluare, ekj hab mien Läwe veluare! Ekj wo niemols bat de Städ kome!"

Pakhom kjikjt no de Sonn, dee de leed errieekjt haud: daut unjre Haulf wia veschwunge! Met aul siene äwa bliewende Krauft stormd hee wieda un bieejd sien Kjarpa, soo daut siene Been meist nich stoakj jenuach folje kunne, om am von faule aufthoole.

Aus hee toom Hempel kaum, wort et plazlich dunkel. Hee kjikjt opp; de Sonn wia aul unjajegone! Hee roopt lud, "Miene gaunze Oabeit es vejäwen jewäse." Hee wull jrod opphiere, oba hee hieed de Bashkirs schrieen un erinnad sikj daut fa am, von unje, de Sonn unjajegone wia, oba oppem Hempel wia dee noch to seene. Hee hold deepe Loft un rand dän Hempel enopp. Daut wia noch emma dach bowe. Hee kaum oppe Spetz un sach de Metz. Doa veropp saut de Hauptmaun un lachent hilt siene Siede. Hee schrieen ut: siene Been gauwe nu unja am no, hee foll no vääre un hee strakjt dan Oarm ut mete Finjasch rieed de Metz aun.

"O, daut es een gooda Kjeedeel!" roopt de Hauptmaun ut: "Hee haft vël Launt jewonne!"

Pakhom sien Diena kaum aunjerant un wull am halpe oppstone, oba hee sach daut Bloot ut sienem Mul schumd. Pakhom wia doot!

De Bashkirs klikjte äare Tunge, om äa Metleet to wiese. Sien Deena hoof dän Spodem opp un groof een Grauf fa Pakhom ut un begroof am doa. Bloos sas Schoo vom Kopp bat de Hake wia aules waut needich wia.

Korn soo groot aus een Heena Ei

Een Dach funge een poa Kjinja en eene Schlucht een Dinkj änlich to eene Kornoa met eene Ran en de Medd, oba soo groot aus een Heenaei. Een vebie komenda Reisenda sach daut Dinkj, koft daut von de Kjinja fa een Cent un brocht et en de Staut, om daut däm Kjeenich aus Eenzelheit to vekjeepe.

De Kjeenich roopt siene Jeliiede toop un foddad an opp, uttofinje, waut daut Dinkj wia. De Jeliiede bedochte un bedochte un kunne wada Kopp noch Zoagel doarut moake. Een Dach oba, aus daut Dinkj opp eenen Fensta Brat lach, kaum eene Han to jefloage un hakt doaraun, bat see een Loch doarenn jemoakt haud. Dan kunn jieda Maun seene, daut et een Korn wia.

De Jeliiede jinje nom Kjeenich un säde, "Daut es eene Kornoa."

Doaropp wia de Kjeenich sea äwarauscht; un hee befool de Jeliiede uttofinje, wan un woo soon Korn jewosse wia. De Jeliiede bedochte wada un sochte derch äare Bieekja, funge oba nuscht doavon.

Soo kjiiede see nom Kjeenich trigj un säde, "Wie kjenne An kjeene Auntwuat jäwe. En onse Bieekja steit nuscht doavon. See sulle de Buares froage; veleicht habe eenje von an von äare Vodasch jehieet, wan un woo Jeträajd soo groot jeworde es."

De Kjeenich befool, daut een sea ellerachtja Bua ver am jebrocht woare sull, un siene Deena funge eenen soonen Maun un brochte am nom Kjeenich. Oolt un jebieecht, blaus un Tän loos jelunk et am, met Help von twee Kjrekje en dee Jäajenwuat vom Kjeenich to kome.

De Kjeenich wees am de Kornoa, oba de oola Maun kunn et kaum seene; hee naum et oba un feeld et met siene Henj.

De Kjeenich fruach am un säd, "Kjenne See ons saje, Oola Maun, wua soon Jeträajd woss? Habe See jeemols soonen Korn jekoft ooda en äare Felda jeseit?"

De oola Maun wia soo doof, daut hee kaum hiere kunn, waut de Kjeenich säd, un hee vestunt et bloos sea schwoa.

"Nä!" auntwuat hee schlieslich, "Ekj hab entwäda opp miene Felda jeseit noch jaarnt, noch hab ekj jeemols soont jekoft. Aus wie Korn kofte, wiere daut Korn emma soo kjlien aus nu. Oba See kjenne mienen Voda froage. Hee haft veleicht jehieet, woo soon Jeträajd woss."

Aulsoo schekjt de Kjeenich no däm Voda vom oolen Maun, un hee wort jefunge un ver dän Kjeenich jebrocht. Hee kjeem met eene Kjrekj spaziere. De Kjeenich wees am de Kornoa, un de oola Bua, dee noch seene kunn, sach et jenuach an.

De Kjeenich fruach am dan, "Kjenne See ons nich saje, Oola Maun, woo Frieerjoa Korn aus disa jewosse wort? Habe See jeemols soo waut jekoft ooda en äare Felda jeseit?"

Wan dis oola Maun uk zimlich schwoahierich wia, horcht hee emma noch bäta aus sien Sän daut jedone haud.

"Nä", säd hee. "Ekj hab opp mienem Felt niemols soon Jeträajd jeseit ooda jaarnt. Waut daut kjeepe aunjeit, koft ekj niemols, wiels Jelt to miene Tiet noch nich en Jebruck wia.

Jieda bud sien ieejnet Jeträajd aun, un wan daut fäld, deeld wie ons metenaunda. Ekj weet nich, woo de Korn woss. Onset wia jrata un brocht mea Mäl verhää aus daut vondoagsche Jeträajd, oba soo waut hab ekj noch niemols jeseene. Ekj hab oba jehieet, daut mien Voda jesajcht haft, daut et Jeträajd to siene Tiet jrata wort un mea Mäl brocht aus onset. See sulle am bäta Froage."

Aulsoo schekjt de Kjeenich no däm Voda von disen oolen Maun, un see funge am uk un brochte am ver dän Kjeenich. Hee jinkj leicht un one Kjrekje spaziere, siene Uage wiere kloa, hee horcht goot un hee spruak dietlich. De Kjeenich wees am daut Kornoa, un de oola Grootvoda bekjikjt sikj daut un dreid et en siene Haunt erom.

"Daut es lang hää, von dan ekj soonen Korn jeseene hab," säd hee, un hee bitt een Stekj auf un probieed et.

"Daut es de selwje Oat," jeef hee naun.

"Saj mol, Grootvoda", säd de Kjeenich, "wan un wua wort soo väl Korn aunjebut? Habe See jeemols soo waut jekoft ooda en äare Felda jeseit?"

Un de oola Maun auntwuad, "Korn soo aus dit woss ea aulawääjes en miene Tiet. Ekj hab en junge Joare soo von Korn jeläft un aundre doavon ernäat. Daut wia Jeträajd aus dit, daut wie seide un arnte un schluage."

Un de Kjeenich fruach, "Saj mol, Grootvoda, hautst du et irjentwua

jekoft ooda hautst du et selfst aunjebut?"

De oola Maun frinteld. "To miene Tiet," auntwuad hee, "docht kjeena aun eene soone Sind, aus wudd hee Broot kjeepe ooda vekjeepe; un wie wiste nuscht von Jelt. Jieda Maun haud jenuach Korn."

"Dan saj mie, Grootvoda", fruach de Kjeenich, "wua wia dien Felt, wua hautst du soon Korn aunjebut?"

"Mien Felt wia Gottes leed. Wua emma ekj plieejd, daut wia mien Felt. Launt wia frie. Daut wia eene Sach, dee kjeen Maun sien ieejnet nand. Oabeit wia daut eensje, waut Mana sien ieejnet nande."

"Beantwortuade See mie twee wiedre Froage," säd de Kjeenich. "De ieeschte es, wuorum druach de leed donmols soon Korn un hieet nu opp, dit to doone? Un de tweede es, wuorum jeit dien Grootsän met twee Kjrekje, dien Sän met eene un du selfst met kjeene? June Uage sent dach, june Täne klijnje un june Jeräd es kloa un maklich fa daut Ua. Woo sent dise Dinja toostaunt jebrocht worde?"

Un de oola Auntwuad, "Dise Dinja sent soo, wiels Mana oppjehieet habe, derch äare ieejne Oabeit to läwe, un aufhenjich von de Oabeit von aundre jeworde sent. En de oole Tiet läwde de Mensche no Gottes Jesaz. See haude, waut an jehieed, un beleewde nich daut, waut aundre jewoakjt haude."

Daut Koffe Hus von Surat

En de Staut Surat en Indien gauf et een Koffehus, en däm väl Reisende un Utlenda von aule Poat von de Welt sikj troffe un unjahilde.

Een Dach besocht een persischa Relijionsjelleeda dit Koffe Hus. Hee wia een Maun, dee sien Läwelank de Natua vonne Gottheit studieet un Bieekja jeläst un doaräwa jeschräwe haud. Hee haud soo väl äwa Gott nojedocht, jeläst un jeschräwe, daut hee schlieslich dän Vestaunt velua, zimlich vebiestat wia un nich eenmol aun de Eksistens von een Gott jleewd. Aus de Schah dit hieed, haud hee am von Persien vebaunt.

Nodäm hee sien Läwelank äwa de ieeschte Omstende jesträde haud, wia dis onjlekljliche Relijionsjelleeda doahan jekome, daut hee selbst zimlich vebleft wia. Enne Städ to vestone, daut hee sien ieejnen Venunft veluare haud, funk hee aun to jleewe, daut et kjeenen hechren Venunft gauf, dee daut Jeschepf kontrollieet.

Dis Maun haud eenen afrikaunischen Kjnajcht, dee am aulawääjes foljd. Aus de Relijionsjelleeda em Koffe Hus nenkaum, bleef de Kjnajcht bute bie de Dää, saut opp eenen Steen em Sonnelicht un vedreef de Flieeje, dee om am erom somde. De Persa, dee sikj em Koffe Hus opp eene Benkj doljesat haud, bestald sikj eene Tauss Opium. Aus hee daut jedrunke haud un daut Opium aunjefonge haud, siene Vestaunt Oabeit auntohoole, dreid hee sikj derch de opne Dää to sienen Kjnajcht, "Saj mie, älanda Kjnajcht", säd hee,

"denkjst du, daut et eenen Gott jeft ooda nich?"

"Natieedlich jeft et däm," säd de Kjnajcht un trock fuaz een kjlienet Holtfia von unja sienem Gort verhää.

"Doa", säd hee, "es de Gott, dee mie von miene Jeburt bewacht haft. Jieda en onsem Launt veieet dän Fetischboom, ut däm Holt, von däm dis Gott jemoakt wort."

Dise Jespräakj tweschen däm Relijionsjelleeda un sienem Kjnajcht wort von de aundre Jast em Koffe Hus äwarauscht toojehieet. See wiere erstaunt äwa de Froag vom Meista un noch mea äwa de Auntwuat vom Kjnajcht.

Eena von an, een Braman, horcht de Wieed vom Kjnajcht aun, dreid sikj no am un säd, "Älanda Noa! Es daut mäajlich, daut See jleewe, daut Gott unja däm Gort von een Maun jedroage woare kaun? Daut jeft eenen Gott, Brama, un hee es jrata aus de gaunze Welt, wiels hee haft daut erschauft. Brama es de Eenja, de jewaultja Gott, un to siene lea sent de Tempels aun de Eewasch vom Ganges jebut, wua am siene woare Priestasch, de Braman, aunbäde. See kjanen dän woaren Gott un bloos see. Dusent Joare sent vegone, un doch habe sikj dise Priestasch derch Rewoluzion no Rewoluzion derch jesat, wiels Brama, de eensja woara Gott, an beschizt haft."

Soo spruak de Braman un docht doaraun, jiedren to awazeije; oba een judischa Vekjeepa, dee aunwäsent wia, auntwuad am un sad, "Nä! De Tempel vom woare Gott es nich en Indien. Gott schizt uk nich de Braman

Kast. De woara Gott es nich de Gott vonne Braman, sonda von Abraham, Isaak un Jakob. Kjeena schizt hee, bloos sien utjewäldet Volk, de Israelite. Seit däm Aunfank von de Welt es onse Nazion von am jeleeft, un onse auleen. Wan wie nu äwa de gaunze leed vestreit sent, es daut bloos ons to vesieekje; wiels Gott haft vesproake, daut hee een Dach sien Volkj en Jerusalem vesaumle woat. Dan met däm Tempel von Jerusalem, däm Wunda von de oola Welt, wada häajestalt, woat Israel de Harscha äwa aule Nazione senne."

So spruak de Jud un bruak en Trone ut. Hee wull mea saje, oba een italieenische Missiona, dee doa wia, unjabruak am.

"Waut See saje, es nich woa", säd hee to däm Jud. "See schriewe Gott Ojjerajchtichkeit to. Hee kaun diene Nazion nich äwa dän Äwalei goot habe. Jo, selfst wan daut woa es, daut enne oola Tiet hee de Israelite bejensijd, sent daut aul twee Dusent Joare, aus see am veojat habe un am veuasoakt habe, june Nazion to vestieere un see opp de leed to vestreie. Äa Gloowe moakt nu kjeene Bekjieede un stoaft ut, buta hia un doa. Gott trakjt kjeene Nazion vää, sonda roopt aule, dee jerat woare muchte, aun de katoolsche Kjoakj von Rom, dee butahaulf äare Jrense kjeene Erleesunk finje kjenne."

So spruak de Italieena. Oba een eewanjeelische Prädja, dee toofalich aunwäsent wia un blaus wort, dreid sikj aun dän katoolschen Missiona un säd, "Woo kaunst du saje, daut de Erleesunk to diene Relijion jehieet? Bloos deejanje woare jerat, dee Gott no däm Evangelium deene, em Jeist

un en de Woarheit, aus en daut Wuat Christi jebode es."

Dan dreid sikj een Turkjscha, een Beaumta em Taksbood en Surat, dee en daut Koffe Hus saut un eene Piep react, de beid Kjriste met eene Stemmunk von Äwaharschunk to.

"Jun Gloowe aun june reemische Relijion es vejäfs," säd hee. "Daut wort ver twalwhundat Joare vom woare Gloowe aufjeleest, dee von Mohammed! See kjenne bloos beobachte, woo sikj de woara Mohammed-Gloowe soo aus en Europa un Asien ut, uk em oppjedachtet Launt China wieda utbreet. See saje selfst, daut Gott de Jude aufjelänt haft. Un aus Bewies zitieere see de Eenselheit, daut de Jude deemooticht woare sent un äa Gloowe sikj nich utbreet. Bekjane see dan de Woarheit vom Islam, wiels see daut vebreet sikj wiet un breet. Kjeena woat jerat woare buta de Nofoljasch von Mohammed, Gott sien Niesta Profeet. Von am sent bloos de Aunhenja von Omar un nich von Ali, wiels de latste faulsch em Gloowe sent."

Doaropp wull de persische Relijionsjelieeda, dee to de Sekjte Ali jehieed, auntwuat jäwe; oba to dise Tiet haud sikj unja aule Framde veschiedne Jleewesrechtunge un Gloowes een grooten Striet jebilt. Daut gauf abessinische Kjriste, Lamas von Tibet, Ismailians un Fia Deenasch. See unjahilde sikj aule äwa de Natua von Gott un woo hee aunjebät woare sull. Jieda von an jeef vää, daut bloos en äa ieejnet Launt de woara Gott bekaunt un rajcht aunjebät worde wia.

Aule stritte un schrieenje, buta eenen Chinees, eenen Scheela von

Confucius, de ruich en eene Akj vom Koffe Hus saut un sikj nich em Striet enmischet. Hee saut doa, drunk Tee un horcht to, waut de aundre säde, spruak oba selfst nich.

De Turkjscha bemoakjt, daut hee doa saut, un fruach am dan, "See kjenne bestädje, waut ekj sage, mien gooda Chinees. See hoole junt ruich, oba wan see råde wudde, wudde see miene Meenunk bestädje. Hendlasch von jun Launt, dee to mie kome, om Help to kjree, saje mie, daut, wan uk väl Relijione en China enjefieet worde, jie Chinese daut Islam aus daut baste von aule betrachte un daut friewelliche aunnäme. Dan bestädicht miene Wieed un saj ons diene Meenunk äwa dän woaren Gott un sienen Profeet."

"Jo, jo", säde de aundre un dreide sikj to dän Chinees. "Lote See ons hiere, waut See doaräwa denkje."

De Chinees, de Scheela von Confucius, schloot de Uage un docht eene Stootskje no. Dan muak hee dee wada op un trock siene Henj von de wiede Meiwe von sien Hamd, foljd dee opp de Brost un spruak met ruiche Stemm.

"Miene Harn, daut schient mie ver aulem daut et de Stolt es, daut vehindat, daut Mana en Jleewe Sache metenaunda envestone sent. Wan see mie tohorche muchte, vetal ekj an eene Jeschicht, dee dit met een Biespel erkjlääre woat.

"Ekj kjeem met eenen enjlischen Daumpa von China hiahää, dee opp de gaunze Welt jewast wia. Wie muake Hault fa Seetwota un launde aun de Oostkust von de Insel Sumatra. Daut wia Meddach, un eenje von ons, dee jelaunt wiere, saute em Schaute von eenje

Kokonätpalme aum Mää, nich wiet von eenen Darp. Wie wiere eene Gruppe von Mana von veschiedne Birja Rajchte.

Aus wie doa saute kjeem een blinja Maun ons opptoo. Wie habe lota erfoare, daut hee blint jeworde wia, wiels hee too lang un too hoat opp de Sonn kjikjt un vesocht erut to finje, waut daut es, om daut Licht to erjriepe.

Hee bemieejd sikj lange Tiet, dit to errieekje, endäm hee stendich en de Sonn kjikjt; de eensje Utkunft wia oba, daut siene Uage derch de Kloarheit velazt worde un hee blint worde.

Dansäd hee to sikj selfst, "Daut Licht von de Sonn es kjeene Flissichkjeit; wan daut eene Flissichkjeit wia, wia et mäajlich, see von eenen Jefäs en een aundren to jeete, un daut wudd aus de Wint vom Wota bewäacht woare. Daut es uk kjeen Fia; wiels wan et Fia wia, wudd Wota daut utlasche. Licht es uk kjeen Jeist, wiels daut woat vom Uag jeseene; daut es uk nick Materiöl, wiels daut kaun nich bewäacht woare. Soo, aus daut Licht vonne Sonn wada flissich es noch Fia, noch Jeist ooda Materiöl, es et, nuscht!"

So räd hee, un aus hee stendich en de Sonn kjikjt un emma doaräwa nodocht, velua hee soo de Secht un uk dän Vestaunt. Un aus hee ganz blint wort, wia hee vellich äwazeicht, daut doa kjeene Sonn wia.

Met disem Blinjen kjeem een Kjnajcht, dee, nodäm hee sienen Har em Schaute von een Kokonätboom hanjestalt haud, eene Kokonat vom Boddem opphoof un doarut een Nacht Licht muak. Hee dreid eenen Docht von de Sträl vom Kokonat, hee drekjt

Eelj ut de Nat en de Schal un drenkjt dän Docht doarenn.

Aus de Kjnajcht doabie saut, sefst de Blinda un säd to am, "Kjnajcht, wia ekj nich rajcht, aus ekj die säd, daut et kjeene Sonn jeft? Sitst du nich, woo dunkel daut es? Trotdäm saje de Lied, daut et eene Sonn jeft. Oba wan jo, waut es daut?"

"Ekj weet nich, waut de Sonn es," säd de Kjnajcht. "Daut es kjeene Sach von mie. Oba ekj weet waut Licht es. Hia hab ekj een Nacht Licht jemoakt, met däm siene Help ekj die deene kaun un en de Bood aules finje kaun, waut ekj well."

De Kjnajcht hoof de Kokonät Schal opp un säd, "Dit es miene Sonn."

Een loma Maun met Kjrekje, dee dichtbie saut, horcht dise Wieed to un lacht, "Nom lote best du dien gaunzet Läwelank blint jewast," säd hee to däm Blinjen, "om nich to weete, waut de Sonn es. Ekj woa die saje, waut dee es. De Sonn es een Fia Baul, daut jieda Morje vom Mäa sticht un jiedren Owent wada tweschen de Boajes von onse Insel unjajeit. Wie aule habe daut jeseene, un wan see äare Secht jehaut haude, haude see daut uk jeseene."

Een Fescha, dee daut Jespräakj toojehieet haud, säd, "Daut es kloa jenuach, daut see niemols äwa june ieejne Insel rut jewast sent. Wan see nich jelämt wiere un wan see en eenen Fescha Boot unjawäajes jewast wiere, wudde see weete, daut de Sonn nich tweschen de Boajes von onse Insel unjajeit, sonda soo aus dee jiedat Morje ut vom Mäa oppsticht soo jeit see jiede Nacht wada em Mäa unja. Waut ekj an saj, es woa, wiels ekj see daut jiedren Dach met miene ieejne Uage."

Dan unjabruak am een Indiauna, dee to onse Partei jehieed, "Ekj sie erstaunt, daut een veninftja Maun soon Onsenn råde sull. Woo kaun een Fia Baul mäajliche Wies em Wota faule un nich jelascht woare? De Sonn es äwahaupt kjeen Fia Baul, sonda de Gottheit met Nome Deva, dee fa emma en eenen Woage om dän Goldnen Boajch Meru ritt. Maunchmol jriepe de Beese Schlange Ragu un Ketu Deva aun un veschlucke am. Dan es de leed dunkel. Oba onse Priestasch bäde, daut de Gottheit frijelote woat, un dan woat dee frijemoakt. Bloos soone Onwissende aus see, dee niemols äwa june ieejne Insel rut wiere, kjenne sikj väastale, daut de Sonn bloos fa äa Launt schient."

Dan spruak de Kapitän von een ägyptischet Schepp, dee aunwäsent wia, sienetsied.

"Nä", säd hee. "Du sajchst uk faulsch. De Sonn es kjeene Gottheit un bewäacht sikj nich bloos om Indien un sienen Goldnen Boajch. Ekj hab väl am Schwoaten Mäa un aun de Kuste von Arabien jesäajelt un wia opp Madagaskar un opp de Filippinen. De Sonn bedacht de gaunze leed un nich bloos Indien. Dee kjriest nich eenen Boajch om, sonda häft sikj wiet em Ooste opp, jantsied von de japanische Insle, un lajcht sikj wiet em Waste, wiet hinja de enjlische Insle. Doarom betieekjne de Japaner äa Launt aus 'Nippon,' daut heet, 'de Jeburt vonne Sonn.' Ekj weet daut goot, wiels ekj hab selfst väl jeseene un mea von mienem Grootvoda jehieet, dee bat aum Enj vom Mäa säajeld."

Hee wull wiedagone, oba een enjlischa Matroos von onsem Schepp unjabruak am.

"Daut jeft kjeen Launt", säd hee, "wua de Mensche soo väl äwa de Sonn Bewääjunge weete aus Enjlaunt. Wie weete aule en Enjlaunt, daut de Sonn noanich opp un noanich unja jeit. Dee bewäacht sikj emma om de leed. Wie kjenne von daut secha senne, wiels wie sent jrod selfst om de Welt jegone un noanich jääjen de Sonn jestukst. Wua emma wie han jinje, wees sikj de Sonn Morjes un vestuak sikj Nachts, krakjt soo aus hia."

De Enjlenda naum eenen Stock un tieekjend Kullasch oppem Saunt. Hee vesocht to erkjlääre, woo sikj de Sonn aum Himmel bewääjd un om de Welt jeit. Oba hee kunn daut nich kloa erkjlääre un wees opp dän Schepp Pieloot, "Dis Maun weet mea doaräwa aus ekj. Hee kaun daut rajcht erkjlääre."

De Pieloot, een vestendja Maun, haud de Räd stell toojehieet, bat hee jebedd wort to råde. Nu dreid hee sikj to an un säd, "See vefiere sikj aule Jääjensiedich un sent aule selfst faulsch. De Sonn jeit nich om de leed erom, sonda de leed jeit rom de Sonn, un dreit sikj om aus et jeit un dreit sikj en jieda veautwintich Stunde nich bloos en Japan, un de Filippinen, un Sumatra wua wie nu sent, oba en Afrika, Europa un Amerika un väle Lenda doabie. De Sonn schient nich fa eenen Boajch, fa eene Insel ooda fa een Mää ooda uk bloos fa eene leed auleen, sonda fa aundre Planeete soo wie fa onse leed. Wan see bloos nom Himmel opp kjikje wudde, enne Städ opp dän Boddem unja june ieejne Feet,

kjenne see dit aules vestone un dan nich mea aunnäme, daut de Sonn fa see ooda fa äa Launt auleen schient."

Soo spruak de kluaka Pieloot, dee väl äwa de Welt jereist wia un väl nom Himmel jekjikjt haud.

"En Gloowe Sache", fua de Chinees, dee een Scheela von Confucius wia, wieda, "es et Stolt, daut Errtum un Striet unja de Mensche veusoakt. Aus bie de Sonn es daut uk bie Gott. Jieda Mensch muht eenen besondren Gott habe ooda weenichstens eenen besondren Gott fa sien Heimat Launt. Jiede Nazion muht en äare ieejne Tempels dänjanjen beschrenkje, dän de Welt nich enthoole kaun.

"Kaun irjent een Tempel met däm vejlikje, waut Gott selfst jebut haft, om aule Mensche en eenen Gloowe un eene Relijion to veeenje?"

"Aule menschliche Tempels sent no däm Väabilt von disem Tempel jebut, daut Gott siene ieejne Welt es. Jieda Tempel haft siene Wotaboagen, siene jebukte Dake, siene Laumpe, siene Bilda ooda Jestaulte, siene Enschrefte, siene Jesaz Bieekja, siene Opfa Jäwasch, siene Aultoare un siene Priestasch. Oba en woonem Tempel jeft es eene soone Schreft aus daut Mää; een soon Doom aus de Himmel; soone Laumpe aus de Sonn, de Mon un de Stierns; ooda irjent woone Figure, dee met läwendje, leew volle, eenaunda behelpliche Mensche to vejlikje sent? Wua jeft et Berechte äwa de Jnod von Gott, dee soo leicht to vestone sent, aus de Säajnunge, dee Gott fa daut Jlekj von de Mensche hanjelajcht haft? Wua jeft et een Buak von Jesaze, daut jiedrem Mensch soo kloa es aus daut en sienem Hoat jeschräwe? Woone Opfa sent jlikj bediedent met de

Selfst Aufsoag, dee Leewvolle Mana un Frues eenaunda brinje? Un woon Aultoa kaun met däm Hoate von een gooden Mensch vejlikjt woare, opp däm Gott selfst daut Opfa aunnemt?

"Je hecha de Väastalunk von een Mensch von Gott es, desto bäta woat hee am kjenne liere. Un je bäta hee Gott kjant, desto noda kjemt hee to am un well siene Jnod, siene Boarmherzichkeit un siene Leew nom Mensche, nomoake.

Wää aulsoo daut gaunze Licht von de Sonn bekjikjt, dee de Welt erfelt,

sull dän Äwagloowe nich beschuldje ooda veachte, dee en sienem ieejnen Aufgott eenen Strol vom selwjen Licht sitt. Hee saul uk dän Onjleewenden nich veachte, dee blint es un dee Sonn äwahaupt nich seene kaun."

Soo spruak de Chinees, de Scheela von Confucius; un aule, dee em Koffe Hus aunwäsent wiere, bleewe stell un stritte nich mea doaräwa, wäm sien Gloowe de Basta wia.

Too dia!

Dichtbie de Jrens von Frankrikj un Italien, aum Eewa vom Meddelmäa, licht een kjlienet Kjennichrikj Nomes Monaco. Väle kjliene Launt Städe kjenne sikj met mea Enwonasch aus dit Kjennichrikj rieme, wiels daut met bloos onjefää säwen Dusent Enwonasch talt, un wan daut gaunze Launt em Kjennichrikj oppjedeelt wudd, gauf et nich fa jiedren Enwona eenen Hekta. Oba en disem Spältich Rikj jeft et een ajchta Kjeenich; un hee haft eenen Paulaut un Hofflinja un Ministasch, eenen Bischof un General un eene Armee.

Daut es kjeene groote Armee, bloos zastich Mana, oba emma noch eene Armee. En disem Kjennichrikj jeft et krakjt soo aus en aundre Lenda Takse, een Taks opp Tobbak, Wien un aundre Jedrenkje soo aus een Wol Taks. Wan uk de Mensche doa drinkje un schmieekje aus en aundre Lenda, jeft et soo weiniche von an, daut et däm Kjeenich schwoa jefolle wia, siene Hofflinja un Beaumte to ernääre un sikj selfst to behoole, wan hee nuscht Nieet jefunge haud. Dit Nieet wia een Späl Hus, en däm de Lied Roulette späle. De Lied späle, un auf see jewenne ooda veliere, daut Hus erhelt emma een Prozent vom Haundel. Un von dise Jewenne tolt et däm Kjeenich eene groote Somm. De Grunt, wuarom hee soo väl betolt woat, es, daut et de eensje Jlekjspell Enrechtunk en Europa es. Eenje von de kjliene Dietsche Kjennichs haude Späl Hiesa von bie jlikje Oat, oba ver eenje Joare wort an dit aufjesajcht. See worde jestopt, wiels dise Späl Hiesa soo väl Schode aunrechte. Een Maun wudd kome un sien Jlekj

proowe, dan wudd hee aul sien Jelt woage un veliere, uk wudd hee soogoa Jelt woage, daut am nich jehieed, un daut uk veliere, un dan wudd hee sikj vetwiewelt erdrinkje ooda erscheete. Aulsoo vebode de Dietsche äare Harscha, opp dise Oat Jelt to vedeene; oba daut gauf kjeenen, dee dän Kjeenich von Monaco opphoole kunn, un hee bleef bie eenen Monopolie vom Jeschaft.

Nu jeit jieda, de späle mucht, no Monaco. Auf see jewenne ooda veliere, de Kjeenich jewent doaraun. "Maun kaun Steen Paulaute nich derch ierliche Oabeit vedeene," heet et em Sprechwuat. Un de Kjeenich von Monaco weet, daut et een schwienschet Jeschaft es, oba waut saul hee doone? Hee mott läwe; un eenen Haundel von Jedrenkje un Tobbak to erlange, es uk kjeene nate Sach. Soo läft un rejieet hee un häft daut Jelt en un helt sien Hoff met de gaunze Zeremonie von eenen ajchten Kjeenich.

Hee haft sien Kroonen, siene Takse; hee beloont, veuadeelt un vejeft, un hee haft uk siene Äwaproowe, Räte, Jesaze un Rajchte, aus aundre Kjenniche bloos en eenen kjlandren Motstock.

Nu es et ver een Poa Joa väajekome, daut en disen Kjennichrikj een Mort begone wort. De Mensche von Monaco sent frädlich, un soo waut wia noch nich passieet. De Rechta vesaumeld sikj met väl Zeremonie un fieed dän Faul opp Rajchtliche Wies derch. Daut gauf een Rechta un Stauts Ofkote, Jury Metjlieda un Rajchts Ofkote. See striede dän Faul un uadeelde, un

schlieslich veuadeelde see dän Vebräakja, sienen Kopp jemässich dän Jesazlichen Vääschrefte aufjeschnäde to habe. Soo wiet, es soo goot. Aus näakjste läde see däm Kjeenich de Strof vää.

De Kjeenich laus dän Sauz un bestäticht am. "Wan de Schildna han jerajcht woare mott, fiere see daut ut."

Daut gauf bloos een Probleem en de Sach; un daut wia, daut see entwäda eene Guillotine toom Kjap aufschniede noch eenen Henkja haude. De Minista opphilt de Aunjelääajenheit un beschloot, de fraunseesische Rejierunk eene Aunfroag to schekje, auf de Fraunsoose an nich eene Maschien un eenen Jeliieeda to haben stale kunne, om dän Kopp vom Strof Rajchtschuldjen auftoschniede. Un wan jo, wudde de Fraunsoose see frintlich äwa de Koste weete lote. De Breef wort jeschekjt, eene Wääkj lota kaum de Auntwuat, eene Maschien un een Jeliieeda kunn jeleewat woare, un de Koste berande sikj opp 16.000 Franke. Dit wort toom Kjeenich jebrocht. Hee docht doaräwa no. Sastieen dusent Franke! "De Älenda es daut Jelt nich Wieet," säd hee. "Kaun Maun daut nich irjentwoo bilja moake? Wuarom 16.000 Franke mea aus twee Franke pro Kopp fa de gaunze Bevelkjarunk! De Lied woare daut nich uthoole, un et kaun to eenen Oppstaunt kome!"

Soo wort een Rot aufjefoddad, to proowe, waut jedone woare kunn; un et wort beschlote, eene änliche Aunfroag an dän Kjeenich von Italien to schekje. De fraunseesische Rejierunk es republikanisch un haft kjeen veninftjen Respakjt fa dän

Kjeenich. Oba de Kjeenich von Italien wia een Brooda Harscha un kunn doatoo jebrocht woare, de Sach bilja to moake. De Breef wort aulsoo jeschräwe un eene Auntwuat wort boolt jekjrääje.

De italieenische Rejierunk schreef, daut et an Freid jäwe wudd, soo eene Maschiene uk eenen Jeliieeda an to leewre; un de jesaumte Koste wudde 12.000 Franke bedroage, enslutent de Reise Koste. Daut wia bilja, oba daut schien emma noch too dia. De Schlinjel wia daut Jelt werkjlich nich Wieet.

Daut wudd emma noch Meist twee Franke mea pro Kopp von Takse bediede. Een aundre Rot wort opp jeroopt. See unjahilde un awaläde, woo dit met weinja Koste errieekjt woare kunn. Kunn et nich senne, daut eena von de Soldote daut nich jesalschoftlich moake kunn? De Generol wort jeroopt un jefroacht, "Finje see ons doch eenen Soldote, dee däm Maun dän Kopp aufhake woat. Em Kjrigh moakt et an nuscht ut, Mensche omtobrinje. Werkjlich es et daut, wuafää see utjebilt woare." De Generol bespruak daut met de Soldote, om to seene, auf eene von an de Oabeit nich äwanäme wudd. Oba kjeena von de Soldote wull et doone. "Nä," säde see, "Wie weete nich, woo et jeit. Daut es nich onjefää, waut ons jeliieet woat."

Waut wia to doone? Wada bedochte de Ministasch daut un dan noch Mol. See vesaumelde eene Kommission, eenen Kommittee un eenen unja Kommittee un beschloote schlieslich, daut et Doodes Uadeel am baste en eene Läwes lange Frieheits Strof to endre. Dit wudd et däm Kjeenich

ermääjliche, siene Jnod to wiese, un et wudd bilja kome.

De Kjeenich stemd däm to un soo wort de Aunjelääjenheit jerääjelt. Daut eensje Probleem wia nu, daut et kjeen paussendet Jefenkjnis fa eenen läweslank veuadeelden Maun gauf. Daut gauf een kjliena Kjarkja, en dee de Lied maunchmol opp korte Tiet faustjehoole worde, oba et gauf kjeen stoakjet Jefenkjnis, daut fa dän duarhaufte Ensauz paussent wia. Daut jelunk an oba, eenen paussenden Uat to finje, dän jungen Maun doahan to stale un am to bewachte. De Wajchta must dän Vebrääkja beobachte un must sien Äte vonne Schloss Kjääkj hole.

De Jefangna bleef Moonat fa Moonat doa, bat een Joa vegone wia. Oba aus een Joa vegone wia, bemoakjt de Kjeenich een Dach eenen Artikjel von een niee Utgow. Dit wia fa daut Faustnäme vom Vebrääkja; daut wia uk kjeen kjliena Jääjenstaunt. Daut gauf eene besondere Wach, un et gauf uk daut Äte vom Maun. Daut kjeem opp äwa 600 Franke pro Joa. Un daut schlemste wia, daut de Kjieedel noch junk un jesunt wia un feftich Joare noch läwe kunn. Aus eene kaum, om de Rääkjunk to moake, wia de Sach iernst. Daut wudd niemols pause!

Aulsoo roopt de Kjeenich siene Ministasch toop un säd to an, "See sulle eenen biljeren Wajch finje, met disem Schlinjel omtogone. De väaräticha Plon es too dia." Un de Ministasch troffe sikj un äwaläda, bat eene von an säd, "Mien Har, miene Meenunk no sull wie dän Wajchta aufwiese. "Oba dan," säd een Tweeda, "waut de Kjieedel utkjniepe." "Nu," säd de leeshta,

"lot am wajchrane un jehenkjt met am!"

So berechte See de Utkunft von äare Äwalajen aun dän Kjeenich un hee stemde an to. De Wajchta wort entlote un see wachte nu, waut passiere wudd. Aules, waut passieed, wia, daut de Vebrääkja to de Äte Tiet erutkaum un, one siene Wajchta to finje, en de Kjääkj vom Kjeenich jinkj, om sien ieejnet Owentkost to hole. Hee naum daut, waut am jejäft wort, kjieed em Jefenkjnis trigj, schloot de Dää un bleef doa benne. Aum näakjsten Dach passieed dautselwje. Hee jinkj to rajchte Tiet fa sien Äte. See bedochte nochmol de Aunjelääjenheit.

"Wie sulle et am direkjt saje," säde see, "daut wie am nich behoole welle." De Justiz Minista haud am aulsoo ver am jebrocht.

"Wuarom ranst du nich wajch?" säd de Minista. "Daut jeft kjeene Wacht, om die to behoole. Du kaunst wajch gone, woo du welst, un de Kjeenich woat nuscht doajääjen habe."

"Ekj woag to behauptede, de Kjeenich wudd nuscht doajääjen habe," auntuwad de Maun. "Oba ekj habe noanich han to gone. Waut kaun ekj moake? See habe mienen Karakta derch äaren Sauz vedorwe, un de Lied woare mie dän Rigje kjiere. Butadäm sie ekj von de Oabeit vewant. See habe mie schljacht behaundelt. Daut es nich Rajcht. Wan see mie ieescht eenmol nom Doot veuadeelt habe, haude see mie hanjerecht; oba see haude et nich jedone. Daut es eene Sach. Ekj hab mie doaräwa nich bekloacht. Dan haude see mie to Läweslange Haft veuadeelt un eene Wacht hanjestalt, om mie mien Äte to brinje; oba no

een Stootskje haude see am wada wajchjenome un ekj mott mien ieejnet Äte hole. Wada hab ekj mie nich bekloacht. Oba nu welle see ieejentlich, daut ekj go! Doatoo kaun ekj nich toostemme. See kjenne doone, waut See muchte, oba ekj go nich wajch!"

Waut wia to doone? De Rot wort nochmol enjeroopt. Woonen Kurs kunne See aunname? De Maun wull nich gone. See dochte no un awalade. De eensje Mäjlichkeit, am loos to woare, bestunt doarenn, am eene Rent auntobeede. Un soo berechte See däm Kjeenich. "Daut jeft nuscht aundret", säde see. "Wie sulle am irjentwoo looswoare."

"Nu", säd hee, "Daut moakt mie nuscht ut, soolang aus see sikj veflichte, Räjelmässich to tole. Unja dise Bedinjunk sie ekj reed to gone."

Doamet wia de Sach besorcht. Hee erhilt em verut een Dreddel von siene Tolunk un veleet de Harschoft vom Kjeenich. Daut wia bloos eene Vieedelstund met de Bon; un hee waundat ut un leet sikj fuaz hinja de Jrens dol, wua hee een Stekj Launt koft, met däm Goade Bu aunfunk un nu maklich läft. Hee jeit emma nom rajchte Tietpunkt, om siene Tolunk to kjree. Nodäm hee daut jekräaje haft, jeit hee to de Spell Descha, sat twee ooda dree Franke, maunchmol jewent ooda velieet, un kjeiet dan trigj no Hus. Hee läft frädlich un goot.

Daut es eene goode Sach, daut hee sien Vebräakje nich en eenen Launt begone haft, en däm see de Koste nich aufläne, om eenen Maun dän Kopp aufthake ooda am Läweslank em Jefenkjnis behoole.

Esarhaddon, Kjeenich von Assieren

De assierischa Kjeenich Esarhaddon haud daut Kjennichrikj von Kjeenich Lailie enjenome, de Städa vestieet un doljebrent, aule Enwonasch aus Jefangne en sien ieejnet Launt jebrocht, de Kjrieja aufjeschlacht, eenje Heiptlinj aufjekopt un aundre aufjespiest ooda toschaund jebrocht, un selfst Kjeenich Lailie en eenen Klotje enjestopt.

Aus hee eene Nacht opp sienem Bad lach, äwaläd Kjeenich Esarhaddon, woo hee Lailie hanrechte sull. Oppeenst hieed hee een Jeruschel dichtbie sien Bad un aus hee siene Uage op muak, sach hee eenen oolen Maun met eenen langen greiwen Boat un milde Uage.

"Welle see Lailie hanrechte?" fruach de oola Maun.

"Jo", auntwud de Kjeenich. "Oba ekj kaun mie nich berot schlute, woo daut to doone."

"Oba du best Lailie," säd de oola Maun.

"Daut es nich woa," auntwud de Kjeenich. "Lailie es Lailie, un ekj sie ekj."

"See un Lailie sent eent," säd de oola Maun. "See kjenne sikj bloos väastale, daut see nich Lailie sent, un daut Lailie nich see es."

"Waut meenst du doamet?" säd de Kjeenich. "Hia ligj ekj opp eenen wieekjen Bad. Om mie erom sent jehuarsome Mana-Kjnajchte un Frues-Kjnajchte, un Morje woa ekj met miene Frind aus vondoag fiere. Lailie aus een Voagel daut en eenen Klotje sett, un hee woat Morje aufjespiest, un siene Tung woat uthenje, bat hee stoaft. Sien Kjarpa

woat von de Hunj en Stekja jeräte woare.

"See kjenne sien Läwe nich vestieere," säd de oola Maun.

"Un woo steit et met de vieetieen dusent Kjriejasch, dee ekj omjebrocht hab, un met äare Kjarpasch ekj eenen Hempel jebut hab?" säd de Kjeenich. "Ekj läw, oba see eksistiere nich mea. Bewiest daut nich, daut ekj daut Läwe vestiere kaun?"

"Wuahää weete See, daut see nich mea eksistiere?"

"Wiels ekj an nich mea seene kaun. Un ver aulem worde see jekjwält, oba ekj nich. Daut wia schljacht fa an, oba goot fa mie."

"Daut schient uk bloos An soo. See habe sikj selfst jekjwält, oba nich an."

"Ekj vesto nich," säd de Kjeenich.

"Muchte See daut vestone?"

"Jo, ekj wull."

"Dan komm hää," säd de oola Maun un died opp eene Tonn voll Wota.

De Kjeenich stunt opp un jinkj to de Tonn.

"Trakj de Kjeleeda ut un go em Wota nenn."

Esarhaddon deed, aus de oola Maun am säd.

"Sooboolt ekj aunftang, dit Wota äwa die to jeete", säd de oola Maun un feld de Tonn met Wota, "duck dien Kopp unja."

De oola Maun stelpt de Tonn äwa dän Kopp vom Kjeenich un de Kjeenich bieejd sienen Kopp, bat hee unja Wota wia.

Un sooboolt Kjeenich Esarhaddon unja Wota wia, haud hee daut Jefeel, nich mea Esarhaddon to senne, sonda Jeemaunt aundra. Un aus hee sikj aus dis aundra Maun feeld, sach hee

sikj dichtbie eene Schmocke Fru opp eenen rikjen Bad ligje. Hee haud äa noch niemols ea jeseene, oba hee wist, daut see siene Fru wia.

De Fru recht sikj opp un säd to am, "Leewa Maun, Lailie! See wiere meed von de Oabeit von Jistre un habe lenja aus sonst jeschlope, un ekj habe june Ru bewacht un See nich jewakjt. Oba nu wachte de Prinse opp See en de Groote Haul. Trakje See sikj aun un gone See to an."

Un Esarhaddon vestunt ut dise Wieed, daut hee Lailie wia. Hee feeld sikj doaräwa äwahaupt nich äwarauscht, sonda wundad sikj bloos, daut hee daut verhäa nich wist. Hee stunt opp, trock sikj aun un jinkj en de Grooten Haul, wua de Prinse fa am wachte.

De Prinse bejreeste Lailie, äaren Kjeenich, un bieejde sikj to Boddem. Dan stunde see opp un to sienem Wuat sade sikj ver am. De elsta von de Firste funk aun to räde un säd, daut wia ommäajlich, de Beleidjunge vom beesen Kjeenich Esarhaddon lenja uttohoole, un see muste jääjen am Kjrigh fiere. Oba Lailie spruak doajääjen un befool, daut Veträda jeschekjt woare sulle, om bie Kjeenich Esarhaddon to vehandle. Dan entleet hee de Prinse vonne Haul.

Doano nand hee bediedende Perseenlichkjeite to Bootschoftasch un beendrukt an met däm, waut see Kjeenich Esarhaddon saje sulle. Nodäm hee dit Jeschaft beendet haud, feeld sikj Esarhaddon, dee sikj aus Lailie feeld, opp de Jacht no wilde Äsels. De Jacht haud gooden Erfolg. Hee brocht selfst twee wilde Äsels om, kjieed no Hus trigj, jinkj met siene Frind Äte un fua eenen Daunz

von Kjnajcht Mejales to besieekje. Aum näakjsten Dach jinkj hee nom Rajcht Hus, wua hee Mana met Pettischens troff, un Jefangne dee ver Rajcht kome sulle. Doa entscheid hee aus jeweenlich dee am utjesochte Faule. Nodäm hee dit Jeschaft beendet haud, ritt hee wada to sienem beleefta Vejnieceje, de Jacht. Un wada haud hee gooden Erfolg, dit mol brocht hee eene oola Leiw met siene ieejne Henj om, un kunn äare beid Junge fange näme. No de Jacht fieed hee wada met siene Frind un wort met Musikj un Daunz unjahoole. De Nacht vebrocht hee met siene Fru, dee hee goot wia.

So vebrocht hee siene Tiet tweschen Kjeenichliche Flichte un Freide un wond Doag un Wääkje, un wacht opp de Trigjreis von de Bootschofta, dee hee to disem Kjeenich Esarhaddon jeschekjt haud, dee ea hee selfst wia. leescht eenen Moonat lota kjieede de Bootschofta trigj, un see kjieede met aufjeschnäde Näse un Uare trigj.

Kjeenich Esarhaddon haud an befoole, Lailie to saje, daut et, waut An, dän Bootschofta, aunjedone worde wia, uk Kjeenich Lailie selfst aunjedone woare wudd, buta wan, hee fuaz eene Aunerkanjank schekjt ut Selwa, Golt un Ziepressenholt un selfst kjeem dän Kjeenich Esarhaddon lea to erwiese.

Lailie, eerst Esarhaddon, vesaumeld de Firste wada un leet sikj berode, waut hee doone sull. See aule säde eenich, daut Kjrigh jääjen Esarhaddon jefieet woare must, one doanopp to wachte, daut hee See aunjreep. De Kjeenich stemd to; un naum sienen Plauz aun de Spetz vonne Armee aun, un funk dän Felt

Zuch aun. De Kampanje dieed säwen Doag. Jiedren Dach reet de Kjeenich met de Armee, om dän Moot von siene Kjrieja to wakje. Aum achten Dach troff siene Armee dee von Esarhaddon en eenen breeden Dol, derch daut een Fluss rand. Lailie siene Armee kjamft brow, oba Lailie, eenst Esarhaddon, sach dän Fient aus Eemskje von de Boaj erauf schworme, daut Dol un siene Armee äwakome; un en sienem Woage woagd hee driest en medden von de Schlacht, un heiwd un schluach dän Fient. Oba de Kjrieja von Lailie wiere bloos hundade, wäarent dee von Esarhaddon Dusende wiere. Lailie wort velazt un jefange jenome. Näajen Doag reisd hee met aundre Jefangne, dee von de Kjrieja von Esarhaddon jebunge un bewacht worde. Aum tieenden Dach errieekjt hee Ninive un wort en eenen Klotje jebrocht.

Lailie litt weinja unja Hunga un Wunde aus unja Schäm un machtloose Wutt. Hee feeld, woo machtloos hee wia, sikj aun sienem Fient to Rache, wan hee uk soo väl dulde must. Aules, waut hee doone kunn, wia, sienen Fient daut Vejnneeje to näme, sien Leide to seene. Hee wia faust entschlote, mootich one een Brumlen uttohoole, aules waut see met am doone kunne. Twintich Doag saut hee en sienem Klotje un wacht opp de Hanrechtunk. Hee sach siene Vewaunte un Frind nom Doot jefieet woare; hee horcht daut Stäne von dee, dee hanjerecht worde, eenje haude Henj un Feet aufjeschnäde, aundre worde läwendich jeschält, oba hee wees entwäda Onru noch Metleet noch Angst. Hee sach de Fru, dee hee

leewd, jebunge un von twee Schwoate Utjeschnädne jefieet. Hee wist, daut see aus Kjnajcht Fru no Esarhaddon jebrocht wort. Uk daut vedruach hee one brumle.

Oba eene von de Wacht, dee am seene sulle, säd, "Ekj habe Metleet met die, Lailie; du wiescht een Kjeenich, oba waut best du nu?" Aus hee dise Wieed hieed, erinnad sikj Lailie an aules, waut hee veluare haud. Hee omfoot de Stange von sien Klotje un wull sikj selfst ombrinje, schluach sienen Kopp jääjen dee. Oba hee haud nich de Krauft dootoo un ständ vetwieweld opp dän Boddem vom Klotje.

Schlieslich muake twee Henkja siene Klotje Däa op, un nodäm see siene Oarme faust jebunge haude, fieede see am nom Hanrechtunk Plauz, daut naut met Bloot wia. Lailie sach, woo een schoapa Post met Bloot drept, von däm jrod de Leich von een Frint jeräte worde wia, un hee vestunt, daut dit jedone worde wia, doamet de Post von siene ieejne Hanrechtunk deene kunn. See trocke Lailie siene Kjeleeda ut. Hee wia vebleft äwa de Schlankheit von sien eenst stoakjen, jleien Kjarpa. De beid Henkja jreepe disen Kjarpa aun de Schinkjes; see hoowe am opp un wulle am opp dän Post faule lote.

"Daut es de Doot, Vedoawe!" docht Lailie, un vegaut siene Entschloteheit, bat nom Enj brow un ruich to bliewe, schulchst un bäd om Jnod. Oba kjeena horcht am to.

"Oba daut kaun nich senne," docht hee. "Ekj schlop doch. Dit es een Droom." Un hee bemieejd sikj, sikj to wakje, un wacht uk werkjlich opp, om entwäda Esarhaddon noch Lailie to senne, sonda eene Oat Tia. Hee wia

erstaunt doaräwa, daut hee een Tia wia, un erstaunt uk, daut hee dit nich verhää jewist haud.

Hee grosd en eenen Dol, reet daut fiene Graus met de Täne un wescht Flieeje met sienem langen Zoagel wajch. Om am erom rand een lank-beenich, dunkel greiwa Äselfalm, dee opp däm Rigje jestriekt wia. Daut Falm staup met de Hinja Been aun, galoppieed met volle Krauft opp Esarhaddon to, stad am met siene glaute kjliene Schnutz unja dän Buck, socht no däm Lutsch, beruid sikj un schlukt. Esarhaddon vestunt, daut hee eene Äselin wia, de Mutta vom Falm, un daut äwarauscht am wada un muak am uk nich truarich, sonda brocht am Vejnieceje. Hee beläwd een frooet Jefeel vom jlikj tiedichet Läwe en sikj un en sienem Nojewauss.

Oba oppeenst fluach am waut met eenen piepaden Jereisch dicht bie un troff am en de Sied, un met eene schoape Spetz jinkj et en siene Hut un Fleesch. Met eenen brennenden Weedoag enne Sied, reet Esarhaddon, dee jlikj tiedich de Äsel wia, daut Ieda von de Täne vom Falm un reet met de Uare trigj to de Häad, von dee hee jekome wia. Daut Falm galoppieed aun siene Sied. See haude de Häad, dee vefieet wort, aul meist errieekjt, aus een aundret Feil em vollen Fluach dän Hauls vom Falm troff. Daut boad derch de Hut un zettad em Fleesch. De Falm schulchst kjläachlich un foll opp de Kneee. Esarhaddon kunn daut nich oppjåwe un bleef doaräwa stone. Daut Falm stieej opp siene lange denne Been opp oba foll wada. Een enjstlichet, tweebeenschet Wäsent, een Maun, rand han un schnitt am dän Gorjel derch.

"Daut kaun nich senne; daut es emma noch een Droom!" docht Esarhaddon un muak eene latste Aunstrenjunk, om optowakje. "Secha sie ekj nich Lailie ooda de Äsel, sonda Esarhaddon!"

Hee schrieech opp un hoof jlikj tiedich dän Kopp ut de Tonn. De oola Maun stunt dichtbie am un scheddad de latste Dreppe ut däm Kruck äwa sienem Kopp.

"O, woo schrakjlich sie ekj to Schod jekome, un fa woo lang!" säd Esarhaddon.

"Lang?" auntuwad de oola Maun, "See habe äaren Kopp bloos unja Wota jedukt un wada oppjehowe; seene See, daut Wota es noch nich volstendich ut däm Kruck. Vesteist du et nu?"

Esarhaddon gauf kjeene Auntuwat, sonda sach dän oolen Maun bloos met Grule aun.

"Vestone See nu," fua de oola Maun fuat, "daut Lailie es See, un de Kjrieja, dee See omjebrocht habe, wiere uk See? Un nich bloos de Kjrieja, sonda uk de Tiere, de See bie de Jacht ombrochte un en June Faste jejäte habe, wiere See. See dochte, daut Läwe bloos en Junt wia, oba ekj hab dän Schleia vonne Enbildunk biesied jelajcht un See habe jeseene, daut See, endäm See aundret Beeset aunjedone habe, daut uk aun See selfst jedone habe. Daut Läwe es eent en aulen, un Jie senne bloos een Deel von disem jemeensomen Läwe. Un bloos en disem eenen Deel vom Läwe, daut An jehieet, kjenne See daut Läwe bāta ooda schljachta moake, hecha schuwe ooda dol drekje. See kjenne daut Läwe en sikj bloos vebātre, endäm See de Hindanise vestiere, dee Jun Läwe von

de aundre trant, un endäm See aundre aus Junt selfst betrachte doone un See goot habe. Doadersch schift See Jun Läwes Aundeel hecha. See velote Jun Läwe, wan See daut aus daut eensje Läwe betrachte doone, un vesieekje, daut Goot befinje auf Koste von aundre Läwe hecha to brinje. Doadersch vekjlandre See daut bloos. Daut Läwe to vestieere, daut en aundre läft, lajcht butahaulf June Macht. Daut Läwe von dän, dee See omjebrocht habe, es ut June Uage veschwunge, woat oba nich vestieet. See habe jedocht, om Jun ieejnet Läwe to velenjre un to vekjartre, oba See kjenne daut nich doone. Daut Läwe kjant wäda Tiet noch Rum. Daut Läwe von een Uageblekj un daut Läwe von dusent Joare, äa Läwe un daut Läwe von aule sechtboare un onsechtboare

Wäsent en de Welt sent jlikj. Daut Läwe to vestieere ooda to veendre es ommäajlich; wiels daut Läwe es daut eensje, waut eksistieet, aules aundret, schient ons bloos to senne."

Nodäm dit jesajcht wia, veschwunk de oola Maun.

Aum näakjsten Morje befool Kjeenich Esarhaddon, Lailie un aule Jefangne frietolote un de Hanrechtunge entostale.

Aum dredden Dach roopt hee sienen Sän Assur-Bani-Pal un gauf daut Kjennichrikj en siene Henj. Un hee selfst jinkj en de Wiltis, om äwa aules notodenkje, waut hee jeliieet haud. Doano jinkj hee aus Waundra derch de Darpa un Städe un prädicht to de Mensche, daut aulet Läwe eent es un daut Mensche, wan see aundre Schode aundoone muchte, sikj selfst Beeset aundoone.

Dree Froage

Een Dach foll et eenen bestemden Kjeisa bie, daut wan hee emma de rajchte Tiet fa waut aunfange wist; wan hee emma wist woone Mensche hee toohiere sull, un wäm hee meide sull, un hauptsechlich, wan hee emma wist waut daut wichtichste Dinkj to doone wia, dan wudd hee Erfolch habe en aul siene Woakje.

Soo schwind aus dis Jedanke am biejevolle wia, jeef de Kjeisa em gaunzen Kjennichrikj een Befäl, en däm aunjekjindicht wort, daut jieda, dee de Froage beantwuade kunn, eene groote Beloonunk kjriee wudd. Väle, dee daut Befäl leese, muake sikj fuaz opp dän Wajch nom Paulaust, jiede Persoon met eene aundre Auntwuat.

En Beantwuate von de ieeschte Froag wees eene Persoon doanopp han, daut de Kjeisa eenen krakjten Tietplon oppstald, de jiede Stund, jiedren Dach, jiede Moonat un jiedat Joa fa bestemde Oppgowe weid, un dan däm Tietplon bat nom Breef folje. Bloos dan kunn hee hope, jiede Oppgow to rajchte Tiet to besorje.

Eene aundre Persoon auntwuad, daut et ommäajlich wia, em verut to plone, oba daut de Kjeisa aule Vejnieeje biesied laje un opp aules achte sull, om to weete, waut to woonem Tietpunkt to doone es.

Jeemaunt aundra bestunt doaropp, daut de Kjeisa niemols doaropp hope kunn, daut hee aul de neediche Wieetsecht un Fäichkjeit habe wudd, om to entscheide, wan hee jiede eenselne Oppgow besorje sull un waut hee werkjlich brukt, wia eenen Rot von Jeliiede un daut Meddel habe äa Rot uttofiere.

Jeemaunt aundra säd, daut bestemde Dinja fuaz entscheide woare muste un nich opp de Berodunk wachte kunne. Wan hee oba verhää weete wull, waut passiere wudd, sull hee sikj met Hakjsemeista un Woasajasch berode.

De Auntwieed opp de tweede Froag haude uk kjeene Stemmunk.

Eene Persoon säd, de Kjeisa sull aul sien Vetrue en de Vewaultasch sate, eene aundre drenjd opp Priestasch un Menjche, wäarent aundre Doktasch toorode. Wada aundre sade opp Kjrieja.

De dredde Froag jeef eene änliche Veschiedenheit von Auntwieed han. Eenje säde, Wissenschaft wia daut wichtichste Sträwe. Aundre bestunde opp Relijion. Wada aundre jeewe vää, daut wichtichste wia millitärische Fäichkjeit.

De Kjeisa wia met kjeene von de Auntwieed tofräd, un doa wort kjeene Beloonunk jejäft.

No eenje Nachte von Besennunk entscheid sikj de Kjeisa, eenen Eensiedla to besieekje, dee opp däm Boajch wond un aus oppjewakjta Maun betieekjent wort. De Kjeisa wull dän Eensiedla finje, om am de dree Froage to stale, wan hee uk wist, daut de Eensiedla dän Boajch niemols velote haud, un daut hee bloos de Oame oppnaum un sikj stiepad, met Persoone von Vemieeje ooda Macht waut to doone habe. Soo vestald sikj de Kjeisa aus een eenfacha Bua un befool sienen Bejleita, aum Foot vom Boajch opp am to wachte, wäarent hee auleen enopp stieech, om dän Eensiedla to sieekje.

Aus de Kjeisa bie de Wonunk vom heiljen Maun aunkaum, funk hee dän Eensiedla ver siene Bood wua hee eenen Goade growd. Aus de Eensiedla dän Framden sach, nekjt hee aus Bejreessunk un growd wieda. De Oabeit wia nom lote noch schwoa fa am. Hee wia een elra Maun, un jiedat Mol, wan hee sienen Spodem em Boddem stad, om de leed to dreie, schwunk hee schwoa.

De Kjeisa kjeem to am un säd, "Ekj sie hää jekome, om June Help met dree Froage to auntwuade, wan es de baste Tiet, om aules to besorje? Met wäm es daut aum wichtichsten to oabeide? Waut to jieda Tiet es daut wichtichste to doone?"

De Eensiedla horcht oppmoakjsom to, haujd dän Kjeisa oba bloos aun de Schulla un growd wieda. De Kjeisa säd, "See woare meed senne. Hia, lot mie die doabie halpe." De Eensiedla dankt am, rieekjt däm Kjeisa dän Spodem un sad sikj dan oppem Boddem, om sikj to vepuste.

Nodäm hee twee Rieej jegroft haud, bleef de Kjeisa stone, dreid sikj aun dän Eensiedla un wadahold siene dree Froage. De Eensiedla auntwuat emma noch nich, sonda stunt enne Städ opp, wees opp dän Spodem un säd, "Wuarom vepust du die nich? Ekj kaun daut wada äwanäme." Oba de Kjeisa growd wieda. Eene Stund vejinkj, dän twee. Schlieslich jinkj de Sonn hinja däm Boajch unja. De Kjeisa läd dän Spodem dol un säd to däm Eensiedla, "Ekj kjeem hiahää un fruach, auf See miene dree Froage beantwuade kunne. Oba wan See mie kjeene Auntwuat jäwe kjenne, lote See mie daut weete, doamet ekj veleicht no Hus go."

De Eensiedla hoof dän Kopp un fruach dän Kjeisa, "Kjenne See doa wäm rane hiere?" De Kjeisa dreid sien Kopp. De beid sage een Maun met eenen langen witten Boat vom Woolt rutkome. De Maun rand wilt, un prast siene Henj opp eene bloodriche Wund en sien Buk. Hee rand toom Kjeisa, un dan foll bewustloos oppem Boddem, wua hee stänent lach. Aus see dän Maun siene Kjeleeda op muake, sach de Kjeisa un Eensiedla daut de Maun eene deepe Wund haud. De Kjeisa wauscht de Wund jrintlich un dän brukt sien ieejnet Hamd om daut to ombinje, oba daut Bloot muak daut en weiniche Minnute naut. Hee fua wieda met siene Behaundlunk bat de Wund opphieed to bleede.

Entlich kjeem de Vewundeta toom Bewust senne trigj un fruach om eenen Schluck Wota. De Kjeisa rand nom Borm han un brocht eene Kruck met freschet Wota trigj. Entweschen wia de Sonn veschwunge un de Nachtloft wort kolt. De Eensiedla holp däm Kjeisa, endäm see dän Maun en de Bood druage, wua see am opp daut Bad vom Eensiedla läde. De Maun schloot de Uage un läd sikj ruich han.

De Kjeisa wia vom langen Dach opp dän Boajch krupe un biem Goade growe hunt meed. Hee länd sikj jäajen de Dää un schleep en. Aus hee oppstunt, wia de Sonn aul äwa däm Boajch oppjegone. Fa eenen Uagenblekj vegaut hee, wua hee wia un wuavää hee häajekome wia. Hee kjikjt nom Bad han un sach dän Vewundeten uk vebiestat om sikj kjikje. Aus hee dän Kjeisa sach, glupt hee am oppmoakjsom aun un säd

dän en eenen schwaken Fuschlen,
"Bitte vejëff mie."

"Oba waut habe See jedone, daut
ekj an vejäwe sull?" fruach de Kjeisa.

"See kjane mie nich, Majestät, oba
ekj kjan Junt. Ekj wia Jun
jeschwoarna Fient, un ekj haud
jeschwoare, aun Junt Rach to näme,
wiels em latsten Kjrich haude See
mienen Brooda omjebrocht un mien
leejendom fuat jenome. Aus ekj
enwort, daut See auleen opp dän
Boajch kaume, om dän Eensiedla to
trafe, beschloot ekj mie, An opp
äärem Trigjwajch to äwarausche, om
An om to brinje. Oba nodäm ekj lang
jewacht haud, wia emma noch nuscht
von Junt to seene, un soo jinkj ekj
om Junt to sieekje. Oba enne Städ
Junt to finje, sie ekj opp Jun Bejleita
jestukst, dee mie mie dise Wund
aunjedone haft. Toom Jlekj sie ekj
utjerezt un sie hiahää jekome. Wan
ekj Junt nich jetroffe haud, wia ekj
sechalich aul doot. Ekj wull Junt
ombrinje, oba enne Städ habe See
mien Läwe jerat! Ekj schäm mie un
sie ontalboa dankboa. Wan ekj läw,
vespräakj ekj, fa dän Äwalei von
mien Läwe Jun Deena to senne. Bitte
jeweare See mie June Vejäwunk."

De Kjeisa wia sea jlekjlich, daut
hee sikj soo leicht met eenen
jewäsnen Fient veseene kunn. Hee
vezeid däm Maun nich bloos, sonda
vespruak, daut gaunze leejendom
vom Maun trigjtojäwe un sienen
ieejnen Dokta un sien Deena to
schekje, om dän Maun to besorje, bat
hee volstendich jeheelt wia. Nodäm
hee sienen Deena befält haud, dän
Maun no Hus to brinje, kjieed de
Kjeisa nom Eensiedla trigj. Ver siene
Trigjreis nom Paulauust wull de Kjeisa

siene dree Froage noch eenmol
wadahole. Hee funk dän Eensiedla,
dee en de leed seid, dee see aum
verhääjen Dach jegroft haude.

De Eensiedla stunt opp un kjikjt
dän Kjeisa aun. "Oba diene Froage
worde aula beantwuat."

"Woo es daut?" fruach de Kjeisa
vewert.

"Wan See Jistre nich met mienem
Ella Metleet jehaut un mie biem
growe von dise Bade jeholpe haude,
wiere See oppem Huswajch von
disem Maun aunjepräpe worde. Dan
wia An daut sea leet jewast, nich bie
mie jebläwe to senne. Doahää wia de
wichtigste Tiet de Tiet, en de See
em Bad growde, de wichtigste
Persoon wia ekj selfst, un de
wichtigste Oppgow bestunt doarenn,
mie to halpe. Lota, aus de Vewundeta
hia han kaum, wia de wichtigste Tiet
de Tiet, en dee See siene Wunde
vesorjde. Wan See sikj nich om am
jekjemmat haude, wudd hee jestorwe
senne un See haude de Schans
veluare, sikj met am to veseene.
Krajtj soo wia hee de wichtigste
Persoon, un de wichtigste Oppgow
bestunt doarenn, sikj om siene
Wunde to kjemre. Denkje See
doaraun, daut et bloos eene wichtige
Tiet jeft, un dee es nu. De
Jäajenwoaticha Uagenblekj es de
eensje Tiet, äwa dee wie harsche. De
wichtigste Persoon es emma de
Persoon, to dee See jehiere, dee ver
An rajcht hat, wiels wää weet, auf
See en de Tookunft met eene aundre
Persoon to doone habe woare. Daut
wichtigste Ziel es daut, dise
Persoon, dee aun June Sied steit,
jlekjlich to moake, wiels daut auleen
es daut Sträwe nom Läwe."

Bibliografie

L. and A. Maude (translators), *Twenty-three Tales by Tolstoy*, Funk and Wagnalls Company, New York, 1907.

The Complete Works of Count Tolstoy - Vol. 12 – The Public Library, UK.

[http://public-](http://public-library.uk/dailyebook/The%20complete%20works%20of%20Count%20Tolstoy%20(1904)%20Volume%2012.pdf)

[library.uk/dailyebook/The%20complete%20works%20of%20Count%20Tolstoy%20\(1904\)%20Volume%2012.pdf](http://public-library.uk/dailyebook/The%20complete%20works%20of%20Count%20Tolstoy%20(1904)%20Volume%2012.pdf)

A. Stoeckl, *Dauts Plautdietsch, Daut Groote Huachdietsch-Plautdietsch Rejista*, Austria, 2018. <http://www.plautdietsch-copre.ca/books>.

E. H. Zacharias, *Ons leeschtet Wiedabuak*, Friesens, Altona, 2009.

www.plautdietsch.22web.org